

XXIX. évfolyam, 2. szám
2024. Húsvéti szám

A MUNKÁCSI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZMEGYE LAPJA

ÚJ HAJTÁS

ISTEN ÉLTESSE
MIKLÓS PÜSPÖKÜNKET!

A SZABADULÁS
IMÁJA

ÉLETUTAK

AZ IMÁDSÁG
ÉVE

HÚSVÉTI
ELMÉLKEDÉSEK,
GONDOLATOK

VISSZATEKINTÉS
EGYHÁZMEGYÉNK ÉLETÉRE

Ez történt egyházmegyénkben

Isten éltesse Miklós megyéspüspökünket!

A megszentelt élet napja egyházmegyénkben

Hitoktatók és a pasztorális tanácsstagok lelkigyakorlata

Jézus kurzus a Nagyszőlősi Lelkigyakorlatos Házban

Édesanyák Imái közösség találkozója

A szabadulás és a belső gyógyulás imája – tanulmányi kurzus

Gyerekek keresztútja Munkácson

Városi keresztút Csapon

A tartalomból:

Az utolsó szó	3. o.
Imaoldal	4–5. o.
Gondolatok a nagyhétre.....	6. o.
Húsvéti elmékedések.....	7–9. o.
Via Lucis	10–11. o.
Az imádság éve	12. o.
Mit jelent neked az ima?	13. o.
Beszélgetés a születésnapját ünneplő Miklós püspökkel.....	14. o.
A megszentelt élet napja egyházmezejünkben.....	15. o.
A pasztoráció munkatársainak lelkigyakorlata.....	16. o.
Jézus-kurzus Nagyszőlősen	17. o.
Történelmi visszatekintés	18. o.
Interjú Reshetar Tetjánával....	19–20. o.
Az anyaság ajándéka.....	21–22. o.
Városi keresztút Csapon.....	23. o.
Határokön átívelő szolidaritás	24–25. o.
Boldog Matulaitis- Matulewicz György	26. o.
Hírmorzsák	27–29. o.
A húsvét jelképei.....	30. o.
Mese.....	31. o.

LAPUNK MEGJELENÉSÉT TÁMOGATTA:**Új Hajtás****A Kárpátaljai Római Katolikus Egyház lapja****Szerkesztőbizottság:**

Lucsok Péter Miklós püspök (elnök),
Molnár Mária Katalin (főszerkesztő),
Fehér Rita, Popovicsné Palójtay Márta,
Riskó Marianna (szerkesztők)

Tördelőszerkesztő:

Popovics Pál

Címlap és grafika:

Gyürki András

A szerkesztőség címe:

89600. Munkács, Mira u. 15.

Tel./fax: 0231-54670

E-mail: sajto.mrkp@gmail.com

Honlap: www.ujhajtás.net.ua

A Munkácsi Egyházmegye honlapja:

www.munkacs-diocese.org

Engedélyszám:

3T 199

Készült:

СП ТзОВ "Полі", Lemberg

1400 példány

Az utolsó szó nem a halálé, hanem az Életé!

Minden ember alapvető tapasztalata, hogy életünk része a szenvedés. Nem akarjuk, nem szeretjük, nem kívánjuk és mégis az életünk része. Úgy, mint a por vagy akár egy kavics a cipőben. Napjainkban, amikor a gyűlölet, a hatalomvágy és a birtoklásvágy következményeként nemzetek, családok egyre több és több fájdalmat és szenvedést látnak és tapasztalnak, akár a közvetlen környezetükben, akár a tömegkommunikációs eszközökön keresztül, ahol kéretlenül is elárasztanak bennünket felfoghatatlanul fájdalmas háborús valósággal valamiképpen akaratlanul felkiáltunk: „Istenem, miért? Istenem, miért engeded meg, hogy gyermekek, nők, férfiak, apák, anyák néhány ember elvetemült gonoszága miatt szenvedjenek? Miért?” Az ilyen jellegű felkiáltásokra, kérdésekre csupán az értelem fényénél választ adni a megszenvedett ember számára nem kielégítő... Mert bár nagyszerű dolgokat kreál az emberi értelem, mégsem képes teljességében felfogni az élet, a létezés mélységeit és magasságait, vagyis misztérium voltát.

Miként minden ember titok, úgy a bennünk zajló szenvedés is misztérium. Csak az Istentől nekünk ajándékozott hit és a minket tartó kegyelem fényénél csillapodhat le a mindent megérteni akaró elme, és lelhet békére a megbeszett lélek. Siena-i Szent Katalin, aki a XIV. század igen zűrzavaros történelmi eseményei közepette, országok és városállamok viszályaitól sújtott éveiben igyekszik követni a Megváltó Krisztust, az egyik levélben arról ír, hogy Jézus a keresztemelvén olyan könnyvé vált, amely vérrrel íródott, és e könyv kezdő betűi Jézus öt sebhelye. Bár e sebek Jézusnak nagy kínokat és fájdalmakat okoztak, üdvösséget szereztek az emberek számára és a feltámadáskor dicsőségesen fényltek.

Van egy nagyon szép húsvéti népi énekünk, amelynek dallama és szavai, mint apró lámpások megvilágítják Jézus megdicsőült sebhelyeinek titkát:

„Feltámadt már dicsőségben az Istennek szent Fia.

Örvendez már győzelemében a világ Megváltója.

Refrén: Érettünk vállat sebhelyek,

Már dicsődben fénylenek. Alle-alleluja.

A kereszten oldalából vér és víz áradott,

E forrásból a világnak új élet támadott.

Refrén: Érettünk vállat sebhelyek...”

A kegyelem fényében, a Krisztussal hordozott sebek valóban világító lámpások, útjelző fények, gyógyító bizonyosságok, hogy Krisztussal élve, minden értelmet nyer. Minden!

A hitel fogadott szenvedés átalakítja és megtisztítja a látásmódunkat, a gondolatainkat, szívünket és a lelkünket. Hozzásegít ahhoz, hogy együttérzők és figyelmesebbek legyünk embertársainak felé, látva szükségletüket. Közelebb kerülünk emberi és krisztusi mivoltunkhoz, valamint a szeretet és a feltámadás titkához. Egy dalban hallottam ezeket a sorokat:

„Hogy értsd, egy pohár víz mit ér
Ahhoz hőség kell, ahhoz sivatag kell
Hogy lásd, egy napod mennyit ér
Néha látnod kell
Az élet hogyan fogy el.”

(Sztevanovity Zorán)

Nagyon fájdalmas dráma lenne az életünk, ha nagypéntekek sorozatából állna, és nem lenne Húsvét. De van örök Húsvét és van Feltámadás! A pusztá, hideg tél után mindig eljön az új hajtásokat fakasztó, virágzó tavasz! Az utolsó szó nem a halálé, hanem az Életé, a feltámadásé!

Az evangélium szó örömhírt jelent, ezt az örömet hirdeti az egyház már több, mint kétezer éve nap, mint nap világszerte. Nem azért örömhír, mert nem olvasunk benne, halálról, gyászról, betegségekről és szenvedésről, hanem azért, mert mindezeket diadalmaskodik Jézus a halálból való feltámadás által. Olyan tény, olyan üzenet és forrás ez, amely ma is táplálja hitünket és nem hagyja elveszni a pisllakoló reményünket.

Kérjük a Mennyei Atyától, hogy az örömhír békéje és reménye, Krisztus irántunk tanúsított szeretete és Szentlélek életet adó ereje töltsön el minket, hogy új reménnyel a békeség és a szeretet apostolai legyünk e szenvedéssel meggyötört világban. Vigyük el a Feltámadott fényét az emberekhez, hogy minden ember eljusson a hitre és az örök életre! Ámen

Weinrauch Mária OFM

Ne féljeteK Krisztus kereszjtétől! A kereszt az Élet Fája. Minden öröm és béke forrása. Ez volt az egyetlen mód Jézus számára, hogy eljusson a feltámadásra és a győzelemre. Az egyetlen mód a számunkra is, hogy részt vegyünk az Ő életében most és mindörökké.

Szent II. János Pál pápa

Jézus felment a mennybe, vele együtt felemelkedett a mi szívünk is...

Szent Ágoston

Ha meghaltam – remélem hamarosan, mert megismertem az Urat és vágyom rá, hogy arcát lássam –, ha eljöttök a síromhoz és lehetségesnek tartjátok, hogy van kapcsolat Isten országának gyermekei között, ne azt kérjétek tőlem, hogy ilyen vagy olyan szenvedés gyógyulásáért imádkozzam. Csak azt kérjétek, hogy a hitetekért imádkozzam. Ez az egyetlen ajándék, amiért érdemes imádkozni.

Igen, Istenben hinni nem könnyű. Rendteremtő beavatkozásában hinni még nehezebb; szeretni az embereket, ha gyilkosok, emberfőlötti.

.....
Azt vallom a halálról, hogy átmenet. Ez lesz az én húsvétom. Ő lesz a menny kapuja. Ő lesz föltámadásom... Ne reszkess tehát lelkem, ne rettegjél! Amint a világ teremtésekor a Lélek a káoszra ereszkedett És megteremtette Isten a világot, Úgy jön el most is, hogy mindent újjáteremtsen...

Carlo Carretto: Boldog vagy, mert hittél c. könyvéből

Nehéz álom gondolkodtat el. A földből, sivatag homokjából egy fekvő emberi alak-múmia emelkedik ki. Jégből van. Felismerem benne X-et, nehéz találkozásaim, konfliktusaim egyikét. Érzem, ott az álomban, el kell tudnom felejtetni, ami köztünk történt...

Húsvét: a személyes kiengesztelődések és a múlttal való megbékélésünk ünnepe is. A Feltámadás ünnepe nem létezik a saját múlttal való kiengesztelődés nélkül. János szakasza, bármennyire kényelmetlen is, de szembesít a megkerülhetetlen felismeréssel. Jézus teljes meglátásának előfeltétele, hogy a személyeknek, múltunk konfliktusaiból, teljesen megbocsássunk.

A nagypénteken frissen metszett sírbolt így válik fontos szimbólummá. Maga a hely, amiből a Feltámadott kiemelkedik – sebzett múltunk – épp oly fontos, mint a jelen, amelybe belép, és bennünket is magához hív meg. A húsvéti ünnep fényében muszáj tisztára

fürdetni ezeket a konfliktusokat. Húsvét tiszta ragyogásában értjük meg, látjuk be, kölcsönös korlátainkat, a konfliktus másik (avagy többi) szereplőjével. Nincs helye vádnak: csak a mindketünkben ott lévő korlátok felismerésének. Mert érdemes meglátni, hogy a Feltámadott maga, a vád vagy dorgálás legkisebb jelét sem adja. Nem inti meg vagy emlékezteti a tanítványokat, hogy elárulták őt, vagy a kereszt alatt totálisan magára hagyták.

Álmomban a felszínre emelkedő jég-alak kísért. Ítéletem, önigazolásom ítélte fagyásra-halálra? Kommunikációképtelenségre? Ebben a húsvétban értem meg a legnehezebbet. Muszáj képessé válnunk, hogy múltunk konfliktusainak főszereplőit szintén a húsvéti öröm részesévé tegyük. Nélkülük – a kiengesztelődés nélkül – nincs húsvéti örömünk. Maga Húsvét valósága nem létezhet e messiási kapun való áthaladás nélkül.

József O.Praem: Messiási kapu (részlet)

Jézus soha nincs a kereszt nélkül, de a kereszt sincs soha Jézus nélkül.

Szent Pio atya

Uram!

Azt mondd nekünk, hogyha követni szeretnénk téged, akkor szeretnünk kell azt, aki keresztbe tett nekünk, aki megalázott, aki semmibe vett minket, és adnunk kell neki, ha kér, vissza nem várva, semmit.

Amikor erre gondolkodok, nem vagyok benne biztos, hogy a te kereszted könnyű, és a te terhed édes.

Próbálok ugyan szavaidnak megfelelően élni, de ez magamtól nem megy.

Gyarló emberi természetem erősen tiltakozik ez ellen, büszkeségem szemet szemért követel.

Szükségem van rád, Istenem!

Kérlek, Szentlelked által formáld engem!

A görcsös jót tenni akarás helyett adj a szívembe őszinte, önátadó szeretetet!

Ugyanakkor segíts nekem megőriznem a méltóságomat is az erőszakkal szemben!

Hiszem, hogy átalakítasz, és velem leszel. Ámen.

Sohase engedjétek, hogy bármi annyi szomorúsággal töltsön el, hogy feledtesse veletek a feltámadott Krisztus örömét!

Kalkuttai Szent Teréz anyja

Milyen csodálatos a Megváltó evangéliumi szava: „Az Atyához megyek!” Ez a szó legyen jelszavunk nappal és éjszaka, cselekedeteinkben és keserveinkben, boldogságunkban és könnyeink között. Vigyen bennünket minden egy lépéssel közelebb, egy lépcsőfokkal feljebb Istenhez! Ha ezt a szót nem üres szóként, hanem lelkünk egész komolyságával jelszavunkká választjuk, érezni fogjuk, mekkora erő árad belőle, és mennyire megnevesíti kis és nagy gondjainkat, sőt, egész hivatásunkat.

H. Suso

Te vállaltad az elhagyatottság, a szenvedés és a halál sötétségét, hogy utána feltámadásod dicsőségével világosítsd meg előttünk az utat.

Állj mellénk küzdelmes életünkben
s a szenvedés sötétjét
űzze el tőlünk
feltámadásod bizonyosága.
Te vagy az igazi világosság,
mely megvilágosít minden embert.

Maradj velünk,
világosíts meg bennünket,
hogy el ne vesszünk
az élet útvesztőiben,
hanem a szenvedésen
és a halálon át
hazataláljunk Hozzád,
az örök húsvét dicsőségébe.

Kele Pál: Üdvözítő Jézus

Legyetek mindig készenlétben az ördög támadásaival szemben! Várhatjuk tőle, hogy nem kísért meg minket, aki attól sem riadt vissza, hogy Krisztust megkísértse?

Máriát a „sátán ostorának” nevezik, mert nem tehet tönkre egyetlen embert sem, aki az Istenanyánál keres menedéket.

Szarovi Szerafim

Ha most hallgattok rám, tegyétek zsebetekbe a rózsafüzért. Lehet, hogy évek fognak eltelni, amíg türethően tudjátok majd imádkozni. Nem számít, csak tartsátok készenlétben. Segíteni fog benneteket. Szükség esetén, ha kezetekbe kerül, csak ennyit mondjátok: AVE MARIA

Carlo Caretto

Mária, segíts hinnem, add nekem a te hitedet!
Mondd meg nekem, mit jelent Fiad föltámadásában hinni.
Jó, hát elmondom neked, és ne felejtsd el!

Ha látod, hogyan dönti le a vihar az erdőket,
hogyan rombolja le a földrengés a városokat,
hogyan falja föl a tűz a házat, ad,
mond magadnak: hiszem,
hogy az erdő ismét kinő,
a föld ismét megnyugszik,
és a házamat újra fölépítem.

...
Ha torkon ragad a bűn, és úgy véled,
hogy megfulladsz és a végét járod,
mond magadnak: Krisztus föltámadt a halálból
és újjáalkotta az eget és a földet.
Ha gyermeked elcsatangol és kalandokat keres,
ki tudja hol, és te mint apa vagy anya úgy érzed,
hogy szertefoszlanak álmaid,
mond magadnak: Gyermekem nem vész el Isten szeme elől,
haza fog térni, mert Isten szereti őt.

Ha látod, hogy körülötted hogyan alszik ki a szeretet,
és olyanok az emberek bűneikben,
mint akiknek elment az eszük,
és elposványosodnak árulásukban,
mond magadnak: A szakadék fenekére zuhannak,
de meg fognak térni, mert Istentől távol nem tud élni az ember.

Ha a világ úgy jelenik meg előtted,
mint Isten merő veresége,
ha torkig vagy a zülléssel, a durvasággal,
a terrorral, a háborúval,
s hogy mindez tovább szaporodik,

és ha a világ káosznak tűnik,
mond magadnak: Jézus meghalt és föltámadt,
hogy szabadulást hozzon és üdvössége már jelen van közöttünk.

...
Ha megbocsátasz az ellenségnek,
ha enni adsz az éhezőknek,
ha védelmezod a gyöngét,
a föltámadásban hiszel.
Ha van bátorságod házasságot kötni,
ha elfogadod a világra jövő gyermekeket,
ha házat építed,
a föltámadásban hiszel.
Ha reggel vidáman kelsz föl,
ha együtt énekelsz a fölkelő nappal,
ha örömmel indulsz munkába,
a föltámadásban hiszel.

A föltámadásban hinni annyit jelent, hogy bizalommal öleled át az életet, azt jelenti, hogy jót tételezel föl testvéreidről, azt jelenti, hogy nem félsz senkitől.

Hinni a föltámadásban azt jelenti, hogy gondolsz arra, hogy Isten az édes jó Atyád, Jézus a testvéred, én pedig, Mária, testvéred vagyok, és ha akarod, az Édesanyád!

Carlo Caretto: *Boldog vagy, mert hittél* c. könyvéből

ÁLDOTT ÉJ,

a halál bilincset ekkor törte szét Krisztus,
és az alvilág mélyéről, mint győző tért vissza.
Mert semmit sem érne földi életünk,
ha a megváltás ránk nem árad.
Ó, milyen csodálatra méltó atyai jóságod hozzánk!
Ó kimondhatatlan szeretet és jóság,
hogy a szolgát megmentsed, fiadat sem kímélte érte.
Lám, mennyire szükséges volt Ádám vétke,
hogy Krisztus legyen váltságának díja!
Ó, szerencsés vétek, hogy ilyen hatalmas
és fölséges Megváltót kívánt és érdemelt!
Ó, valóban áldott éj,
csak te voltál méltó,
hogy tudjad a napot és órát,
amelyben Krisztus a halálból feltámadt.
Ez az éjszaka, melyről az írás mondja:
„Az éjszaka úgy ragyog, mint a nappal fénye
és világosság támad boldogságnak éjén.”
E szentséges éjszaka számúzi vétkünket,
lemossa minden bűnünket,
a bűnbánóknak ártatlan szívet ad,
a szomorkodóknak vigaszt kínál.
Távol űzi a gyűlölködés átkát,
és meghozza a békés egyetértést.

Nagyszombati szertartás - Húsvéti örömeinek

FATIMAI FELAJÁNLÁS MÁRIA SZEPLŐTELEN SZÍVÉNEK

Legszentebb Szűz Mária! Isten Anyja és a mi Anyánk! Szep-lőtelen Szívednek ajánljuk magunkat, miután teljesen átadtuk ma-gunkat az Úrnak!

Vezess bennünket Krisztushoz, a Te egyszülött Fiadhoz és Isten egyszülött Fiához, Általa és Vele pedig az örök Atyához.

Igy járunk a hit, a remény és a szeretet fényében, hogy a vil-góg megismerje, hogy Krisztust az Atya küldte, hogy számunkra elhozza örömhírét. Mint az Ó követői, hirdetjük Őt és elvisszük irgalmas szeretetét a föld határáig.

Szeplőtelen Szíved anyai védelme alatt, egy népként Krisztus-sal egyesülve, halálával megváltva, és föltámadásának tanújaként az Atyához megyünk. A Legszentebb Szentháromság tiszteletére, akit imádunk, dicsérünk és magasztalunk mindörökké. Ámen.

Gondolatok a nagyhétre

A nagyhét titkának átélmélkedéséhez két kortárs lelkiismereti író szavait hívtuk segítségül. Az egyikük lelki-pszichológus és professzor, a másikuk egy mozgalom alapítója. Két Istennel és Istenért élő ember, akik bár személyesen talán nem ismerték egymást, de az egyetlen Lélekben igen.

„NINCS SZERETET SZENVEDÉS NÉLKÜL, ÉS CSAK AZ TUD IGAZÁN SZENVEDNI, AKI SZERET.”

VIRÁGVASÁRNAP: „Jézus Krisztussal járni, élni nem édes semmittevést vagy tespedő nyugalmat jelent, hanem tevékeny, pezsgő életet!... Mindig valami konkrét, nekünk rendelt, ránk méretezett cselekvést itt és most, a valóságos életben, de az örök élet irányába.”

NAGYHÉTFŐ: „Jézust követni nem csak azt jelenti, hogy ezt vagy azt a tanítást igyekszem megvalósítani, hanem a követés: részvétel az Ő életében és szenvedésében. E nélkül a keresztyén nem lehet tanítvány!”

NAGYKEDD: „Jézus valóban nem egy tant hozott erre a földre, hanem életformát, amelyhez hozzátartozik a tudatos keresztthorodás is, és ezt Ő maga mutatta be először követőinek.”

NAGYSZERDA: „A valóban kifelé vezető utak előbb befelé vezetnek. Előbb el kell tudni fogadni létünket, életünket, a próbákat és a szenvedéseinket is, hogy azokat életünkbe beépítsük, majd lényünk mélyén a Lélek által átalakítsuk szolgálatokká embertársaink javára és a világért is.”

NAGYCSÜTÖRTÖK: „Ahoval Jézus lép, ott változás, átváltozás történik. Nem csak a víz változik borrá, (...) hanem az ember is másra, és az élet is értékesebbé lesz.”

NAGYPÉNTEK: „A természetünk saját testünkkel temetnek be egy árkot, hogy testvéreik átmelessenek rajta. Isten a saját szeretett Fia testével temeti be azt a szakadékot, ami téged Tőle elválaszt – ez történt nagypénteken. Mehetsz hozzá bátran, nincs többé szakadék!”

NAGYSZOMBAT: „Rád ébredtem, Uram Jézus Krisztus! Ember lehetek, mert Te vagy az Emberfia! Isten fia lehetek, mert megváltottál; bennem a Mindenség, s én a Mindenségben!”

HÚSVÉTVASÁRNAP: „Nem az a dolgunk, ha valaha is találkozunk az élő Jézussal, hogy belekapaszkodva, magunknak tartva önző módon élvezzük, hanem az, hogy evangélistái, hírnökei legyünk: Jézus él!”¹

„NÉGY NAP – NÉGY SZÓ”

Nagycsütörtök a Szeretet. Ez az a nap, amikor az évek során gyakran megtapasztaltuk az Istennel való különösen bensőséges kapcsolat édességét, valamint a szeretetnek arra a bőségére emlékeztet bennünket, melyet a Menny árasztott a földre. Szeretet ugyanis az Eucharisztia, melyet ezen a napon kaptunk ajándékba. Szeretet a papság, mely szeretetszolgálat, és többek között lehetővé teszi, hogy az Eucharisztiahoz járulhassunk. Szeretet az egység, mely szeretetünk gyümölcse, amiért Jézus – ahogy ma is –, az Atyához könyörög: „Hogy mindnyájan egy legyenek, ahogyan én és te” (vö. Jn 17,21). Szeretet az új parancs, melyet halála előtt Jézus ezen a napon adott nekünk: „Ti is úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket. Arról ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretettel vagytok egymás iránti” (Jn 13,34–35). Olyan parancs ez, ami lehetővé teszi itt a földön, hogy a Szentháromság példája szerint éljünk.

Nagypénteknek egyetlen neve van: az elhagyott Jézus. Mindent odaadott: azt az életet, amit Mária mellett élt nélkülözésben és engedelmségben. A prédikálás három évét, a kereszten függés három óráját, ahonnan megbocsátott kivégzőinek, megnyitotta a Mennysországot a latoknak, és nekünk adta Anyját. (...) Neki pedig megmaradt az istensége. Az Atyával való egysége – az az édes és felfoghatatlan egység, ami Őt, Isten fiát oly hatalmassá tet-

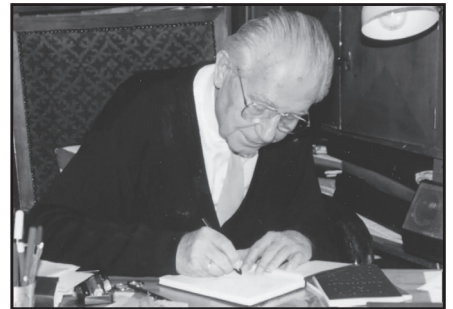
te itt a földön, és annyira királyivá a kereszten – Isten jelenlétének ez az érzése le kellett, hogy ereszkedjen lelke mélyére, hogy ne érezze azt többé; elszakítva valamiképpen Attól, akiről azt mondta, hogy egy Vele, és így kiált: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” (Mt 27,46).

A Nagyszombat Mária. Mária, aki egyedül van. Egyedül a halott Isten-fiával. A szenvedés áthidalhatatlan szakadéka, a végtelen gyötrelmem ez? Igen, de ő ott áll egyenesen és a legnagyobb példává, minden erény monumentumává válik. Remél és hisz. Ha mások meg is feledkeztek Jézusnak azokról a szavairól, melyek élete során halálát, ugyanakkor feltámadását is hirdették, Mária soha nem felejtette el ezeket: megőrizte szívében az összes többivel együtt és elmélkedett róluk (vö. Lk 2,51). Emiatt nem roskad össze a fájdalomtól: várakozik.

Húsvétfő a feltámadott Jézus győzelme, akit jól ismerünk és újraélünk személyes életünkben, miután átöleljük az elhagyottat, vagy akkor, amikor valóban az ő nevében gyűlünk össze és megtapasztaljuk életének hatásait, Lelkének gyümölcseit. A feltámadottnak mindig jelen kell lennie, és élnie bennünk, amikor is a világ nemcsak olyan emberekre vár, akik valamilyen módon hisznek és szeretik Őt, hanem hiteles tanúságtevőkre, akik mint igazságot tudják elmondani mindenkinek azokat a szavakat, melyeket Magdolna mondott az apostoloknak, miután találkozott Vele a sírnál, melyeket ismerünk ugyan, de mindig újként hatnak. „Láttuk őt, igen, a lelkünk érzékeivel; felfedeztük őt a fényben, mellyel megvilágosított bennünket; tapintottuk a békében, mellyel elárasztott minket; hallottuk hangját szívünk mélyén; megízleltük semmi mással össze nem téveszthető örömét.”²

Dr. Gyökössy Endre (1913-1997) lelki-pszichológus és professzor. Hitvallása az AGAPÉ, a SZERETET volt. „Teljes alázatossággal és szelídséggel, hosszútűréssel, elszenvedvén egymást szeretetben.” (Ef 4,2)

„Ez az én alapigém. Lényem és szolgálatom alapdallama ez az ige. Tulajdonképpen ezt kellene ráírni a síromra, ha egyszer meghalok. Mert a Szeretet és a Szenvedés ebben az igében összekerült. Minél jobban szeretek valakit, annál jobban megszenvedem. Nincs szeretet szenvedés nélkül, és csak az tud igazán szenvedni, aki szeret...”

Chiara Lubich (1920-2008) a Fokoláre Mozgalom alapítója. „A toll nem ismeri, amit írnia kell, az ecset nem tudja előre, mit kell festenie, és a véső sem tudja, mit kell kifaragnia. Amikor Isten kézbe vesz egy teremtményt, hogy az egyházban életet adjon egy új művének, a kiválasztott nem tudja előre, hogy mit kell tennie. Csak eszköz Isten kezében. Azt hiszem, ez rám is érvényes.”

¹ Forrás: magunkrolmagunknak.

hu; Gyökössy Endre: Szeress ma jobban, mint tegnap!, Szent Gellért kiadó és nyomda

² Chiara Lubich: A kiáltás, Új Város, 2001.

Húsvéti elmélkedések

Krisztussal együtt feltámadni – bukások és újrakezdések

Péter, az egyház feje – Mária Magdolna, a feltámadás első tanúságtevője

Ismeretes, hogy Péter az Úr Jézus szűkebb köréhez, mégpedig a kitüntetett helyen lévő tanítványok közé tartozott, akiket az evangélium apostoloknak, azaz küldötteknek nevez. Mind a négy evangélium valamilyen módon utal a tizenkettő különleges meghívására.

Az Úr Jézus maga választja ki a tizenkettőt és nem véletlenül tizenkettőt, hiszen ő, mint Isten Fia az újszövetség választott népét gyűjti egybe, és amint az ószövetségben is tizenkét pátriárka volt, úgy az újszövetségnek is tizenkét apostola van. Azt is mondja az Úr Jézus, hogy „nem ti választottatok engem, hanem én választottalak ki titeket. És arra rendelvelek, hogy gyümölcsöt hozzatok, maradandó gyümölcsöt.”

Tehát sok kegyelemmel árasztja el őket, kivételezett helyzetük van, mintegy három esztendeig együtt élhetnek az Úr Jézussal, nemcsak szavait hallhatják, hanem lakva is megismerhetik őt. A kiélezett határhelyzetben azonban, ami az Úr Jézus szenvedéstörténete, Péter elbukik, de a bukásból új életre kelve kerül ki.

Megdöbbenő, hogy mi, akik vallásunkat gyakoroljuk és úgy mond az Úr Jézus közelében tudjuk magunkat, mégis sok vonatkozásban hasonlíthatunk Péterhez. Mindegyikünkben van egy „Péter”. Ezzel pedig szembe kell néznünk. Kérdés, hogy ha egyszer az Úr úgy próbálna meg bennünket, mint ahogy Péterrel történt, vajon miképp tudnánk helytállni?

Péter apostol lobbanékony természetű ember. Meglehetősen tájékozott abban a bizonyos messiásvárás „ügyben”, melynek helyes értelmezése bizonyára közrejátszott abban, hogy az Úr Jézus kiválasztotta és a „tizenkettő” kollégiumának fejévé tette. Akárcsak János és Jakab, ő is Keresztelő Szent János mozgalmához tartozott. Tehát az Úr Jézus „előfutára” már maga mellé vette Pétert, s Péter számára valójában a kiteljesedést jelentette az, ami az Úr Jézus Krisztus körül lezajlott.

Ez a Péter – Isten kifürkészhetetlen végzése folytán – a tanítványok közül az első helyre került. Hiszen olvassuk Máté evangéliumában, hogy Fülöp Cézaráreájában az Úr Jézus megkérdezi az apostolokat: „Kinek tartják az emberek az Emberfiát?” és Péter adja meg a helyes választ: „Te vagy a Messiás, az élő Isten fia.” „Nem test és vér nyilatkoztatta ki ezt neked” – válaszolja neki az Úr –, „hanem az én mennyei Atyám. Ezért te Péter vagy, azaz kőszikla, és én erre a kősziklára építem egyházamat és a pokol kapui nem vesznek erőt rajta.”

Úgy tűnik, hogy Péter meglehetősen öntudattal hordozta ezt a kitüntetést és valószínűleg ebben az öntudatban rejlik bukásának oka is. Péter ugyanis elbizakodottsága következtében kerülhetett olyan helyzetbe, hogy háromszor tagadja meg gyávaságból az Üdvözítőt. Ha Péter hibáját keressük, akkor vagy a hiúsága vagy a hiúságból fakadó elbizakodottságra gondolhatunk. Könnyen úgy vélhette Péter: saját érdeme, hogy ő egy ilyen kitüntetett posztra került az apostolok közösségében. Úgy gondolhatta, hogy pusztán a saját erejéből képes lesz bármilyen próbát kiállni az Úr Jézusért.

Meg is mondja az utolsó vacsorán: „Uram, ha kell, akár az életemet is föláldozom érted.” „Az életedet?” – kérdezi az Úr Jézus. „Bizony mondom neked: mielőtt a kakas megszólal, háromszor tagadsz meg engem.” S amit az Úr megjövendölt, az be is teljesedett.

Figyelemre méltó, ahogyan az evangélium leírja, amint Péter megpróbál „bennfentesként” közel lenni az Úrhoz. Igyekszik megtudni, hogy mi fog történni Jézussal, és jóllehet János helyzete könnyebb volt, hiszen ő rokonságban volt a főpappal, s így

könnyebben bemehetett a főpap udvarába, Péter sem akart – tán épp hiúsága miatt – „kimaradni” semmiből. S épp ez a hiúsága – ami mögött jószándék és együttérzés is meghúzódhatott – sodorta abba veszélybe, hogy amikor az a bizonyos szolgálóleány a tűz mellett rákérdezett, hogy „tán te is az ő tanítványa vagy?”, akkor Péter hangosan tiltakozott, hogy ő nem ismeri ezt az embert.

Elgondolkodtató, amit a szolgáló mond: „A galileai tájszólásod elárul téged.” Ha a mi életünkre vonatkoztatjuk Péter sorsát, akkor nagyon figyelemre méltó tanulságot vonhatunk le ebből. Minket is megkísért a világ, még ha nem is mindig olyan látványosan, ahogy elképzeljük. És talán éppen itt van a nagy veszély. A látványos kísértésekre és próbatételekre – legalábbis elvben – föl vagyunk készülve. De amikor jön egy váratlan pillanat, akkor kiderül, hogy mi is lakott a szívünkben.

Péter esetében azok az élkapkodott megjegyzések a tűz mellett, amolyan „váratlan” próbatételek, előre kiszámíthatatlan helyzetek voltak. Lehet, hogyha nyilvánosan, valahol sok ember előtt, egy bírói szék elé állítják és megkérdezik tőle, hogy „te Jézus tanítványa vagy?”, tán hiúsága miatt is nyíltan és bátran megvallotta volna Jézust. De amikor olyan hirtelen, váratlanul és hétköznapian jött a próbatétel, akkor bizony nem merte Jézust megvallani, holott hányszor hallotta az Úr szavait: „Aki megvall engem az emberek előtt, azt én is megvallom mennyei Atyám előtt. Aki megtagad engem az emberek előtt, azt én megtagadom mennyei Atyám előtt.”

Péter megpróbált egy kissé alkalmazkodni, feloldódni az emberek között. Megpróbált olyan lenni, mint a többiek. Nekünk is igen nagy a kísértésünk erre! Vajon mit szólnak az emberek? Nem lehet „kilógni” a sorból! Át kell venni a környezet szokásait – mondogatjuk. Rengeteg a kibúvó, nagyon szépen meg tudunk mindent magyarázni, sőt még a nagyobb jó is megjelenik előttünk, és azzal is indokoljuk akárhányszor cselekedeteinket: „Végső soron egy jó ügy érdekében az ember lehet egy kissé engedékeny is, tehet engedményeket!” (...)

Pétert tehát pontosan az kísértette meg, hogy neki valahogyan be kell illeszkedni a többiek közé a „nagyobb jó érdekében”. Nem szabad kiéleznie a helyzetet, hiszen abból igazán senki nem sincs haszna. Végső soron ő sokkal nagyobb jót tesz az Úr Jézusért, ha ott kémkedik a közelében, hallgatódzik, hiszen akkor azt hiszik felőle, hogy nem is tanítvány és akkor majd mint vezető apostol kellőképpen tudja informálni a történekről a többieket. Nemde ezzel lehet elősegíteni a Messiás ügyét? – vélekedhetett Péter. Nagy a kísértés, hogy mi is a kezünkbe akarjuk venni Isten ügyeinek rendezését, pedig az jó kezekben van!

Csakhogy az ő tervében benne volt a kereszthalál, vagyis a látszólagos teljes pusztulás, továbbá az evilági szempontból vett teljes esélytelenség is. Hiszen nem azáltal mentjük meg az egyházat, hogy a világgal rivalizálva, a világ módszereivel és eszközeivel próbáljuk ebben a világban Krisztus ügyét képviselni. Ellenkezőleg. Azzal teszünk Istennek tetsző cselekedetet, hogy ha tanítványi mivoltunkat nem tagadjuk meg, és a megoldást a hatalmas Istenre bizzuk. Ám ehhez hit, a hithez pedig alázat kell! Ez az alázat hiányzott Péterből, ezért bizonytalanodott el a hite.

(...) Nem megoldás, ha egy „kicsit” a világ fiai meg egy kis sé Isten fiai is vagyunk, mondván, hogy Isten ügyét nekem kell megmentenem „Péter-módjára”. Nem! Én csak hűséges tanítvány lehetek, még akkor is, ha emiatt a perifériára szorítanak vagy esetleg evilági értelemben vett egzisztenciám forog kockán. A mennycsászágot már itt a földön kell „kiérdemelni” és ez mindig

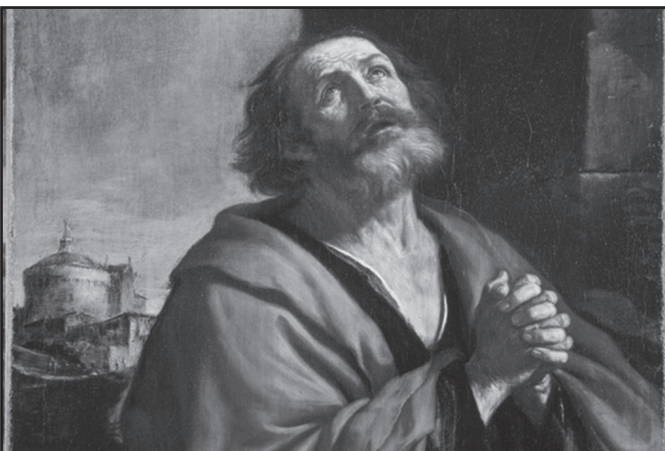

a kereszttel is összefügg. Nagypéntek megkerülésével nem lehet eljutni a húsvétvasárnap öröméhez. (...)

Az Úr Jézus az ellentmondás jele, és a kiélezett határhelyzetekben színt kell vallani előtte. Nem lehet azt tenni, hogy részben a tanítványa vagyok, részben nem. Péter elbukott, mert megpróbált egy kicsit tanítvány és egy kicsit nem-tanítvány lenni. Vagy Jézus mellett, vagy Jézus ellen kell dönteni, és erre már korábban kell felkészülni. S itt van Péter sorsának egy nagyon figyelemre méltó másik tanulsága. Nehogy abban a hitben ringassuk magunkat, hogy azért, mert mi az Úr Jézus „közelében” élünk, és tán látványos, nagy bűnököt nem követünk el, már minden rendben van. Péter nem követett el látványos, nagy bűnököt, legalábbis nem tudunk róla az evangéliumokból. Sőt kitüntetett helye volt a tanítványi körben. De voltak apró hibái és jellembeli fogyatékságai, amikre nem figyelt eléggé oda, amelyeket tán egy „kézlegyintéssel” elintézett magában, mondván, hogy „ilyen az ember.” És ez katasztrófális helyzetbe sodorta őt éppen akkor, amikor meg kellett volna vallania, hogy ő Krisztus tanítványa.

Jó, hogyha magunkba nézünk, mert mindegyikünknek lehet ilyen hibája: az egyik embernek a túlzott kényelemszeretete, a másoknak a hiúsága, a harmadiknak burkolt hatalomvágya egy egészen szűk környezetben, a következőnek tán érzékisége vagy túlzott ragaszkodása az anyagi javakhoz, a gyenge pontja. Nagyon jelentéktelen kis dolgokról van itt szó, és mégis ott rejlik valami az életemben, ami megakadályoz abban, hogy egészen átadjam magamat Krisztusnak.

Majd amikor jön a próbatétel, akkor kiderül, hogy amit korábban elhanyagoltam, az bizony súlyos hiba, és mintegy láncreakcióként számos más hibát, esetleg bűnt is vonz magával. Utána összeomlik az ember, és könnyen úgy gondolhatja, hogy az egész, amit eddig csinált, nem ér semmit. Nagy tanulság ez, ha azt a következtetést vonom le belőle, hogy az egész eddigi életem „nem ért semmit”. Péter azért példakép a számunkra, mert ő levonta ezt a következtetést. Amikor megszólalt a kakas és az Úr Jézus ránézett, ebben a „nézésben” minden benne volt. És Péter értett belőle. Aztán félrevonult és keserves sírásra fakadt. Tudjuk, ha egy férfi sír, akkor nagy dologról van szó. Péternél a sírás a mélységes bűnbánat jele volt. Akkor döbbsent rá arra, hogy nem „ő”, hanem maga az Úr Jézus a „kőszikla”, aki őt „sziklává” teheti, feltéve, ha hűségesen együttműködik kegyelmével. S Péter ezért tudott újjászületni a megtérés után. Ezért tudott alázatos tanítvány és valóban kőszikla lenni az egyházban.

Az Úr Jézus megmondta neki: „Simon, Simon, a sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, én azonban imádkoztam érte, hogy te egykor majd megtérve megerősítsd testvéreidet.” Az Úr Jézus már előre utalt Péter gyengeségére. Azt is megígérte, hogy imádkozni fog érte. S nemde erre céloz az Úr Jézus, amikor a genezáréti tó partján megjelenik a tizenkettőnek, majd Pétert félrehívja, és megkérdezi tőle: „Péter, szeretsz te engem?” Péter nagyon alázatosan válaszol: „Igen, Uram, szeretlek.” „Legeltesd bárányaimat!” Majd újra megkérdezi tőle: „Péter, szeretsz te engem?” És amikor harmadszor is megkérdezi az Úr Pétertől, hogy „Péter, szeretsz te engem?”, akkor Péter nagyon zavarba jön, mert tudja, hogy miért épp „háromszor” kérdezi azt tőle az Úr. Háromszor tagadta meg ugyanis Jézust. S Péter akkor csak ennyit válaszol: „Uram, te mindent tudsz, azt is tudod, hogy szeretlek.”

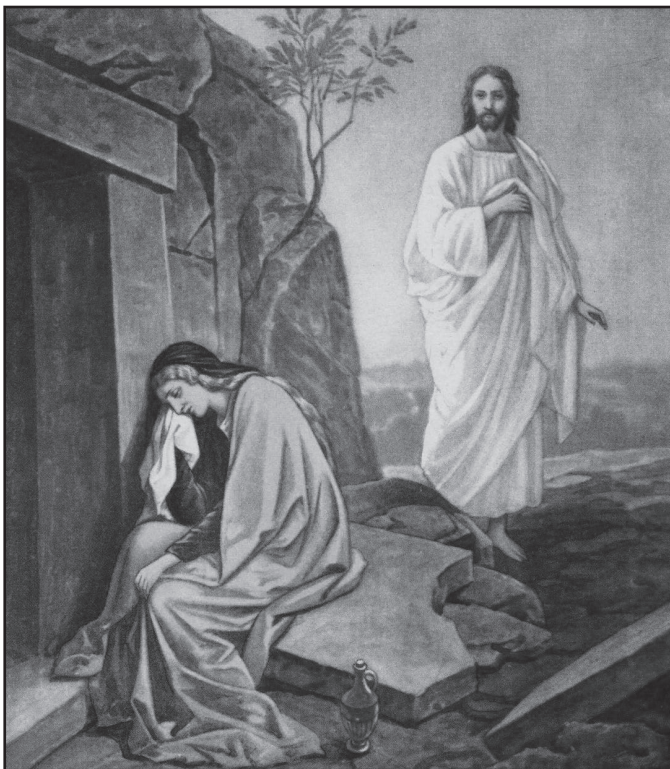
Az Úr Jézus azt is mondja Péternek, hogy „amikor fiatal voltál, oda mentél, ahová akartál, amikor majd idősebb leszel, oda méssz, ahová nem akarod.” János apostol itt evangéliumában megjegyzi: „Ezzel előre jelezte Péter kereszthalálát.”

Pétert a megtérés új életre keltette, az igazi bűnbánat alázattal tette, rájött arra, hogy Isten kegyelme nélkül semmi sem lehet, de Isten kegyelméből minden. Ez volt az az iskola, amit végig kellett járnia ahhoz, hogy valóban az anyaszentegyház sziklaszilárd alapja lehessen, de csak úgy, ha élete mindenestül Krisztusra épül. (...)

Mária Magdalából, a Genezáréti-tó partján fekvő kis városból származott. A szorosabb tanítványi körhöz tartozott. Jézus hét démont űzött ki belőle. Bárhogy értelmezzük is ezt a gyógyulást, mindenesetre egy súlyosan szenvedő asszonyt kell elképzelnünk, aki önmaga képtelen volt megszabadulni kényszerítőitől. A kérdésre, hogy mit köszönhet Jézusnak, csak azt felelhetette: mindent. Így tűzön-vízen át követte ezt az egy embert, aki a minden volt számára. Ezért nem csodálkozhatunk, hogy Mária Magdolna mindenhová követi Jézust: még a kereszt alá és a sírba tételnél is. Húsvét napján övé a főszerep.

„Mária ott állt a sír előtt és sírt. Amint így sírdogált, egyszer csak benézett a sírba. Láttá, hogy ott, ahol Jézus teste volt, két fehér ruhába öltözött angyal ül, az egyik fejtől, a másik lábtól. Megszólították: „Asszony, miért sírsz?” „Mert elvitték Uramat – felelte –, s nem tudom, hová tették.” E szavakkal hátrafordult, s látta Jézust, amint ott állt, de nem tudta róla, hogy Jézus. Jézus megkérdezte: „Asszony, miért sírsz? Kit keresel?” Abban a hiszemben, hogy a kertész áll mögötte, így felelt neki: „Uram, ha te vitted el, mondd meg, hova tetted, hogy elvihessem magammal.” Jézus most nevéen szólította: „Mária!” Erre megfordult, s csak ennyit mondott: „Rabboni”, ami annyit jelent, mint „Mester”. Jézus ezt mondta neki: „Engedj! Még nem mentem föl Atyámhoz. Inkább menj el testvéreimhez és vidd nekik hírt: Fölmegyek Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, Istenemhez és a ti Istenetekhez.”

Mária Magdolna elment, és hírül adta a tanítványoknak: „Láttam az Urat, s ezt mondta nekem.” (Jn 20,11-18)

Mária Magdolna sír – a tanítványok nem sírnak. Ők ott sícsenek. „Erre a tanítványok mind elhagyták és elmenekültek” (Mt 26,56). Bárhol is akarjuk csürni-csavarni az evangélium üzenetét, nincs ezen mit szépíteni: a döntő órában az „erős férfiak” távollétükkel tündökölnék. A nők viszont ott vannak.

János nem hallgatja el, hogy Mária Magdolna sír. Négyyszer fordul elő a szövegben. A könnyek a lélek talajvize. A mélyből jönnek, egyébként nagy öröm esetén is. Mert nemcsak a szomorúság idején sírnak, vannak örömkönnyeik is. Tudnak-e még igazán örülni azok, akik már nem tudnak sírni? Remélhetőleg nem száradtak ki a könnyeink.

„Asszony, miért sírsz?” kérdezik az angyalok. A könnyek nemcsak megérintik a lélek mélyét, de okuk is van: nem elég, hogy Mária elvesztette Jézust, most még a holttest is eltűnt. Amikor reggel elindul a sírhoz, nyilván világosan tudja, hogy a sír nem fogja megvigasztalni, mert egyetlen sír sem vigasztal. Sokkal inkább a halál fájdalmas és végérvényes voltának jele. Nincs már Jézus, aki életének értelme lett. Így a sír, amelyhez elindul, saját magának és mindannak a képe, ami benne Nagypénteken meghalt Jézussal.

Mária Magdolna személyében olyan ember áll előttünk, akit megfosztottak szeretete tárgyától; egy asszony, aki nem tudja, hogyan tovább. Jézus volt a mindene, őerte élt. Most ennek vége. Hullattunk már valaha könnyeket azért, mert elvesztettük Jézust? Milyen mélyre hatol el a hitünk? Eléri létünk talajvizét?

Mária Magdolna kereső ember. Jézust keresi a sírban, a holtak között, a múltban. Ott azonban nem található. A könnyek elzárják a kilátást. Annnyira visszafelé fordul, hogy nem veszi észre: Jézus áll elevenen előtte. Senki sem találja meg Jézust, ha nem hagyja, hogy Jézus megtalálja őt.

„Mária!” – mondja Jézus: egyetlen szívből jövő és szívhez szóló szó. Ez minden. Elég ez az egyetlen szó. Semmi tanítás, semmi ünnepélyes magyarázat a feltámadás dolgában, semmi dogmatikus meghatározás a húsvétről, egyszerűen csak: „Mária!” – „A neveden szólítalak.” Akkor megnyílik a szeme. Megtalálta őt az, akit elvesztettnek hitt, és akit keresett. Föld a láthatáron. Életének távlata van.

„Mester!” – feleli. Itt még a görög evangéliumba is a héber eredeti került: „Rabboni!” Egyetlen szó, amely egy kapcsolatot ír körül, amely a barátság és nagybecsülés, bensőségesség és

tisztelet, közel és távol között van és alig lefordítható. A húsvéti hit kezdetét érintjük itt meg, amely egy találkozásra alapul: a szóban és a szeretet válaszában.

A szöveg kétszer említi, hogy Mária megfordul. Ez nem véletlen. A feltámadással való találkozás fordulatot jelent a halálból az életbe. Visszafelé fordulva keresi a holttestet. És megtalálja a feltámadottat, amint előtte áll. Számára most minden megfordul. Mária magán kívülre kerül: kikerül az elveszettnek hitt ember vak kereséséből; kikerül a sírra meredésből; kikerül a halál bénító hatalmából; kikerül az elzárt múltból és belép a jövőbe.

Egy ilyen esemény, a feltámadás valóban felfoghatatlan. A feltámadott maga is megfoghatatlan: „Engedj!” Úgy, ahogy korábban, egyszerűen már nem megy tovább. Valami új történt. Alig lehet hinni, még kevésbé érteni. Csak hagyni kell, hogy megragadja az embert – mint a szeretetben.

Vigasztaló, hogy Mária Magdolna vágyaival és kívánságaival olyan közel áll hozzánk. Mi is szeretnénk kézzelfoghatóan megtapasztalni a hitet, hogy másoknak megmutathassuk vagy legalább önmagunk megbizonyodhassunk. De Jézus nem engedi, hogy mi, emberek egyszerűen fogva tartsuk. Őt nem lehet „birtokolni”, Jézussal kapcsolatban nincs rendelkezési jogunk. Akár az emberek között, akik szeretik egymást. A szeretet nem birtokolható. Épp ilyen kevésbé birtokolhatjuk a feltámadás hitét.

Végső soron a húsvét elmondhatatlan. Megpróbálhatjuk azonban, hogy húsvét nyomait olvassuk mindenütt. „Láttam az Urat!”. Húsvét első tanújának szavai ezek. Ezért nevezik őt az egyházatyák „Apostola apostolorum”-nak. Semmit nem hozott magával, amit megmutathatna, de szívében hordozta a feltámadással való találkozást, amely a bizonyosságot nyújtotta neki: Jézus él! Mert nevében szólított. Jézusnak terve van velem. És én szeretnék segíteni a többieknek, hogy felfedezzék: velük is terve van.

Aki felfogja Isten terveit és követi azokat, annak hűséges útítársa van mindenütt és mindenkor – a hegyen át, kínos helyzetben, a mélyben, két véglet között vergődve, a tükör előtt, hátulról, a generációk között: állandóan készen az indulásra és előre tekintve.

Forrás: Dr. Bolberitz Pál: Sorsközösség Krisztussal, Bp. Márton Áron Kiadó, 1992. 71–79.

Bertram Meier: Asszonyok találkoznak Jézussal, elmékedések az evangéliumi találkozásokról, Pannonhalma Bencés Kiadó, 2001. 56-62.

A Via crucis-tól a Via lucis-ig

VIA LUCIS – A fény és az öröm útja a Feltámadott nyomában. A Fény útja megmutatja a feltámadás és a mennybemenetel közötti történéseket, ezzel jelezve, hogy Krisztus földi jelenléte nem ér véget a Golgotánál, hanem folytatódik. A Via Lucis párhuzamba állítható a keresztúttal: tizennégy stáció, megfelelő bibliai szakaszok, az üres sír megtalálásától, a húsvét első jelétől, a pünkösdig, a legelső gyümölcsig. És ahogyan a keresztutat a Gondviselés úgy tervezte meg, hogy Mária, a Fájdalmas Anya szenvedő Fiát végig kísérelje, úgy a Via Lucis mentén Jézus Anyja továbbra is mellettünk marad, az ő Feltámadt Fiával örvendezve.

Louis Évely belga katolikus pap 1968-ban írta Az öröm útja című könyvét, amelyben azt fogalmazta meg: „Miért van az, hogy szívesen bekapcsolódunk a nagybőjt során Barátunk szenvedésébe, de a húsvét utáni Szent Ötven Nap örömeiben mintha magára hagynánk? Pedig a kereszténység igazi jele nem a kereszt, hanem a feltámadás öröme.” Évely az idézett művében a keresztút mintájára egy örömutat formált a húsvét és a pünkösdi történések állomásaiból.

1988 nyarán Sabino Palumbieri szalézi atya – a római Pápai Szalézi Egyetem filozófiai antropológia professzora – javaslatá-

ra létrehozták a feltámadás utáni események állomásait. Gyorsan terjedt a hívők körében, míg az Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció 2002. május 13-án kiadta A népi jámborság és liturgia direktóriumát, amelyben többek között így fogalmaz: „A Fény útja jámborsági gyakorlaton keresztül a hívek megemlékeznek a hit központi eseményéről – Krisztus feltámadásáról – és tanítványi mivoltukról, amint a kereszttség húsvéti szentségében a bűn sötétségéből a kegyelem fényébe jutottak (Kol 1,13; Ef 5,8). A hívek részvételét a húsvéti esemény első mozzanatában a keresztút – a Szennedéstörténeten keresztül – évszázadokon át közvetítette, és hozzájárult ahhoz, hogy tartalma megszilárduljon az emberek tudatában. Ennek analógiájára napjainkban a hívek élelfelfogásában, azzal a feltétellel, hogy hű marad az evangéliumi szöveghez, A Fény útja válhat Urunk húsvétja második mozzanatának, a feltámadásnak hatékony közvetítőjévé. (...) A Fény útja, egy olyan társadalomban, amely a szorongást és a megsemmisülést hirdelve magán hordozza „a halál kultúrájának” jelét, ösztönzést adhat, hogy létrejöjjön „az élet kultúrája”, egy kultúráé, ami nyitott a hit bizonyosságaira és a remény várására.

Az Öröm útja

JÉZUS FELTÁMAD HALOTTAIBÓL

„Miért keressetek az élőt a halottak között? Nincs itt, feltámadt.” (Lk 24, 6)

Az első állomás a feltámadás maga.

Olyan titok ez, mint a Teremtés: Volt a semmi, a nihil, az üresség. És a végtelen Szeretet áradni kezdett. És lett a világ, a fény, a szépség, az élet.

A TANÍTVÁNYOK LÁTJÁK AZ ÜRES SÍRBAN HAGYOTT LEPLEKET

„Most már a másik tanítvány is bement, aki először ért a sírhoz. Láttá és hitt.” (Jn 20, 8)

A sírhoz elsőként futó tanítványok apróságokat láttak: üres sírt, golyocsot, a fejet takaró kendőt összehajtván. Békét, harmóniát, derűt. Azt írja az evangélium, hogy látott és hitt. Valamit megsejtett: az igazi bizonyíték a lelkünk békeje magunkban és mások felé kiírasztva.

A FÖLTÁMADT JÉZUS MEGJELENIK MÁRIA MAGDOLNÁNAK

„Jézus most nevéen szólította: »Mária!« Erre megfordult, s csak ennyit mondott: »Rabboni!«” (Jn 20, 16)

JÉZUS MEGJELENIK AZ EMMAUSZI TANÍTVÁNYOKNAK

„Azt reméltük pedig, hogy ő meg fogja váltani Izraelt.” (Lk 24, 21)

A tanítványok azt várták Jézustól, hogy felszabadítja Izraelt, mélységesen csalódtak, és szétfutottak félelmükben. Így megy néhány tanítvány Emmauszba, melléjük szegődik Jézus, akit nem ismernek fel, kioktatják Őt a saját álomképükről. Nem veszik észre, hogy azért kellett útra keljenek, hogy elhagyják azt az életet, amit maguknak gondoltak, és el kell kezdeniük mindent újjáépíteni. Ez a húsvét, a feltámadás igazi üzenete.

AZ EMMAUSZI TANÍTVÁNYOK FELISMERIK JÉZUST A KENYÉRTÖRÉSBEN

„... ekkor megnyílt a szemük, s felismerték. ... »Hát nem lángolt a szívünk...?«” (Lk 24, 31)

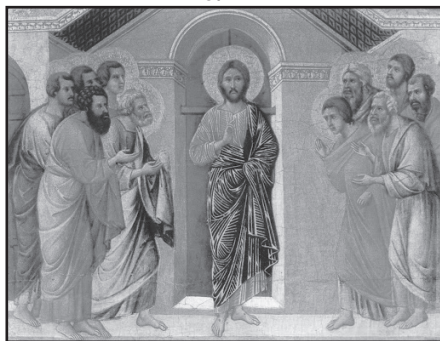
Jézust a házukba invitálták a Biblia

egyik legszebb mondatával: „Maradj ve-
lünk, mert esteledik, és a nap már lemenő-
ben van.” És amikor Jézust felismerték a
kenyértörésben, elkezdett „lángolni a szí-
vük” – a miénk még tud lángolni?

JÉZUS MEGJELENIK A TIZENEGY APOSTOLNAK

„Miért ijedtetek meg, s miért támad ké-
tely szívetekben? Nézzétek meg a kezem
és a lábam! Én vagyok.” (Lk 24, 38-39)

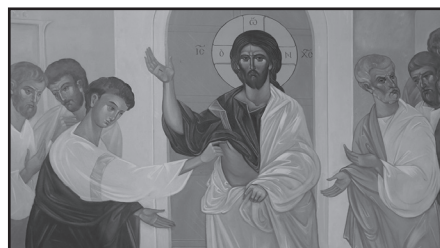
JÉZUS HATALMAT AD TANÍTVÁNYAI- NAK A BŰNÖK BOCSÁNATÁRA

„... rájuk lehelt...: »Vegyétek a Szentle-
ket! Akinek megbocsátjátok bűneit, az bo-
csánatot nyer...«” (Jn, 20, 23)

A FÖLTÁMADT JÉZUS MEGJELENIK TAMÁSNAK

„Hittél, mert láttál. Boldogok, akik nem
látnak, mégis hisznek.” (Jn 20, 27-28)

Tamás története a mi történetünk, akik
gyakorlati materialistaként csak azt hisz-
szük el, amit látunk és tapintunk. Jézus
nem utasítja el őt, de a szavai hihetle-
nül finomak, nekünk szólnak: „Hittél, mert
láttál. Boldogok, akik nem látnak és mégis

hittek.” Ez lehet a nyolc boldogság után a
kilencedik.

A FÖLTÁMADT JÉZUS MEGJELENIK AZ APOSTOLOKNAK TIBÉRIÁS TAVÁNÁL

„A tanítványok közül senki sem merte
megkérdezni: »Ki vagy?« – Hiszen tudták,
hogy az Úr az.” (Jn 21, 12)

Csodálatos jelenet ez: a tanítványok a
Tibériás tavánál nem fogtak semmit, de Jé-
zus szavára kivetik a hálót – a másik ol-
dalon –, és a háló roskadozik, alig bírják
kihúzni. Ez a megrögzöttségünkkel való
felszabadulásról is szól.

A FÖLTÁMADT JÉZUS ÁTADJA A FŐHATALMAT PÉTERNEK

„„Simon, János fia, szeretsz engem?«
»Igen, Uram – válaszolta –, tudod, hogy
szeretlek.« Erre azt mondta neki: »Legel-
tesd juhaimat!«” (Jn 21, 16-17)

Péterrel külön beszélgetése van Jézus-
nak (és velünk, mindannyiunkkal), amikor
a háromszori tagadására finoman három-
szor kérdi tőle, hogy „Szeretsz-e engem”?
A három válasz: „Tudod, hogy szeretlek”.
Ez egy feloldozás-történet, zárása a pász-
tori szolgálat átadása Péternek.

A FÖLTÁMADT JÉZUS TANÍTVÁNYAIT A VILÁGBA KÜLDI

„Menjete, tegyétek tanítványommá
mind a népeket! ... S én veletek vagyok
mindennap, a világ végéig.” (Mt 28, 19-20)

Ezután jön a tanítványok küldése a vi-
lágba: „Menjete, tegyetek tanítványom-
má minden népet”, melyhez hozzátesszi:
„Én veletek vagyok minden nap a világ vé-
géig.” Így kéne küldjük a fiainkat-lányain-

kat a pálya- és párválasztásba, egyáltalán
vállalni az életet – a kereszttel együtt.

A FÖLTÁMADT JÉZUS A MENNYBE MEGY

„... a szemük láttára fölemelkedett, és
felhő takarta el szemük elől.” (ApCsel 1, 9)

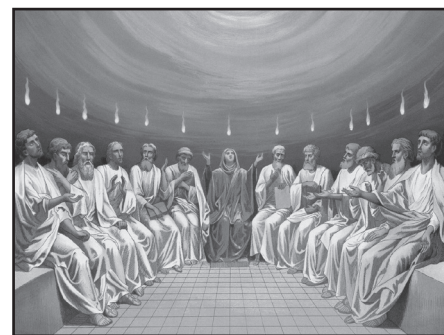
Az örömút vége felé az egyik csoda:
Jézus visszatért abba a világba, ahonnan
érkezett, de nem hagyta el ezt a világot
sem – megváltoztatta.

AZ APOSTOLOK MÁRIÁVAL EGYÜTT IMÁDKOZVA VÁRJÁK A SZENTLÉLEK ELJÖVETELÉT

„Mindannyian egy szívvel, egy lélekkel
állhatatosan imádkoztak az asszonyok-
kal, Máriával, Jézus anyjával és testvérei-
vel együtt.” (ApCsel 1, 14)

A SZENTLÉLEK KIÁRADÁSA

„...heves szélvész közeledett... Majd
lángnyelvek jelentek meg nekik szét-
oszolva, és leereszkedtek mindegyikük-
re. Mindannyiukat eltöltötte a Szentlélek,
és különböző nyelveken kezdtek beszél-
ni, úgy, ahogy a Lélek szólásra indította
őket.” (ApCsel 2, 2-4)

A másik csoda a Szentlélek kiáradása,
„A szétoszló tüzes nyelvekkel ... és külön-
féle nyelveken kezdtek beszélni.” Mi még
egy nyelven sem tudunk, nem értjük a má-
sikat – mert nem akarjuk –, csak a magun-
két fűjük. A süketek párbeszéde helyett
az egyetértés csodájára tanít ez a jelenet.

Összeállította: Malnár M. Katalin
Forrás: szaleziaok.hu, ujarvosonline.hu

„Az ima a hit lehelete” – Az imádság éve

Január 21-én a Szentatya a déli Úrangyala elimádkozása után nyitotta meg az imádság évét, és meghívta a világ összes hívó emberét, hogy a 2025-ös Jubileumot megelőző évet, az egész 2024-es évet, szenteljék az imádságnak, és fedezzék fel, milyen nagy értéke van mind személyes életünkben, mind pedig az egyház életében. Ahhoz, hogy az imádságot életünk központi elemévé tegyük, a gyakorlatban szükség van néhány szokás elsajátítására. Ilyen például az, hogy az imádságot építsük be mindennapjainkba, hogy létező, állandó szokásunkká váljon és ne csak mellékes tevékenységünk legyen.

Az imádság a keresztény élet pillére, amelyet a hívek ezer különböző módon is megélhetnek. Imádkozhatnak egyedül vagy közösségben, reggel vagy este, azért, hogy hálát adjanak vagy azért, hogy kérjenek valamit. A lényege azonban az, hogy bensőséges, személyes párbeszédbe kerülünk Istennel. Az ember tudja, érzi, hogy szabad Istenhez fordulnia, imádkozhat hozzá.

XVI. Benedek pápa mondta, hogy „Istennek ez a vonzása, amelyet Isten maga ültetett az emberbe, jelenti az imádság lelkét”. Az imádság nem megy csak úgy „magától” – „meg kell tanulni imádkozni”, mondta Benedek pápa. Kövessük ebben Jézus példáját, aki az evangéliumok tanúsága szerint állandó bensőséges párbeszédben, kapcsolatban állt Atyjával.

„Minden kegyelem az imádságból származik” – mondta Szent Faustina Kowalska. Szent II. János Pál pedig így fogalmazott: „Azoknak, akik azt mondják, hogy nincs idejük imádkozni, nem az idejük szűkös, hanem a szeretet kevés a szívükben.”

A Szentatya az idén „imaikolát” indít. A résztvevők arra kapnak meghívást, hogy együtt imádkozzanak és megértsék az imádság formáit: a hálaadó imától a közbenjáró imáig; a szemlélődő imától a vigasztaló imáig; a dicsőítő imától a kérés imáig...

A 25 évenként ünnepelt következő, 2025-ös Jubileumi év témája: A Remény zarándokai. Nagy szükség van a reményre egy olyan világban, amely sokféle szenvedést él át. 2024. decem-

berében, a Jubileumi év indításaként megnyitják majd a Szent Péter-bazilika szent kapuját, a „Porta Sanctát”, amire csak a szentévek alkalmával kerül sor. A megváltó, tanító és bennünket pásztorként őrző Krisztust jelképező kapu 1950-ben készült, és tizenhat evangéliumi jelenetet ábrázol. Az utolsó rendes szentév 2000-ben volt, II. János Pál pápasága alatt, akkor harmincmillió zarándok sereglett Rómába. A „Porta Sanctát” legutoljára Ferenc pápa nyitotta meg 2015. december 8-án, az általa kihirdetett az irgalmasság rendkívüli szentévében.

Január 23-án jelent meg Ferenc pápa előszavával az a nyolc kötetből álló könyvecske, ami segíti a jubileumi évfordulóra való felkészülést. Hamarosan magyar nyelven is olvasható lesz. Az első kötet címe: Mit jelent ma imádkozni – Kihívás, mellyel szembe kell nézni. A kiadvány emlékeztet az ima szükségességére, és szempontokat kínál ahhoz, hogy „más szemlélettel és más szívvel” éljünk, kiemelve olyan személyiségeket, mint Lisieux-i Szent Teréz, Assisi Szent Ferenc és Kalkuttai Szent Teréz, akik tanúságot tettek az ima gyümölcsöző voltáról. A következőkben Ferenc pápa előszavából idézünk néhány részletet.

„Az ima a hit lehelete, a hit legmegfelelőbb kifejeződése. Mint egy csendes kiáltás, amely azok szívéből tör elő, akik hisznek és Istenre bízzák magukat. Nem könnyű szavakat találni ennek a misztériumnak a kifejezésére. Hány meghatározást gyűjthetünk az imádságról a szentektől és a lelkiség mestereitől, valamint a teológusok elmékedéseiből! Mégis, mindig csak azok egyszerűségében lehet leírni, akik megélik. Az Úr viszont figyelmeztetett minket, hogy amikor imádkozunk, ne pazaroljuk a szavakat, ne áltassuk magunkat azzal, hogy azt hisszük, meghallgatásra találunk. Arra tanított minket, hogy inkább a csendet részesítsük előnyben, és bízzuk magunkat az Atyára, aki tudja, mire van szükségünk, még mielőtt kérnénk tőle (vö. Mt 6,7-8).

Ebben az évben arra kapunk meghívást, hogy legyünk alázatosabbak, és adjunk helyet a Szentlélekből áradó imádságnak. Ő az, aki tudja, hogyan tegye szívünkbe és ajkunkra a megfelelő szavakat, hogy az Atya meghallgassa őket. A Szentlélekben való imádság az, ami összeköt minket Jézussal, és lehetővé teszi számunkra, hogy ragaszkodjunk az Atya akaratahoz. A Lélek a belső Mester, aki megmutatja nekünk az utat; neki köszönhetően akár egyetlen ember imája is az egész Egyház imájává válhat, és fordítva. A Szentlélek szerinti imádságnál semmi sem teszi a keresztényeket olyan egységessé, mint Isten családja, aki tudja, hogyan ismerje fel mindenki szükségleteit, hogy azok mindenki könyörgésévé és közbenjárásává váljanak. (...)

Remélem, hogy a világ összes kegyhelyén, az imádság kiváltságos helyein, egyre több kezdeményezés lesz, hogy minden zarándok megtalálja a nyugalom oázisát, és vigasztalással teli szívvel távozzon. A személyes és közösségi ima legyen szüntelen, megszakítás nélküli, az Úr Jézus akarata szerint (vö. Lk 18,1), hogy Isten országa terjedjen, és az evangélium eljusson minden emberhez, aki szeretetet és megbocsátást kér.” (...)

Összeállította: Molnár M. Katalin
Forrás: Vatican News; zarándok.ma

Mit jelent neked az ima? – Olvasóink válaszolnak

Számomra az ima olyan, mint a levegő, ami nélkül lehetetlen élni, mert ez egy kapcsolat, egy kapcsolat Istennel, aki nélkül semmit sem tehetek, és aki nélkül semminek sincs értelme.

(András)

Az ima kiskoromtól fontos szerepet játszik az életemben. Az első imámra is emlékszem. Három-négy éves lehettem, valamiért egyedül voltam éppen a konyhában. De éreztem egyfajta biztonságot. A kredenc mellett kuporogtam és elkezdtem beszélni Istenhez. Mert valahogy logikus volt akkor számomra, hogy vigyázz rám és szeret.

Az ima számomra elsősorban egy élő kapcsolat Istennel. Inkább saját szavaimmal szeretek imádkozni, de a rózsafüzért is nagyon szeretem. Az imában még azt szeretem, hogy nincs időhöz kötve. Bármikor fordulhatok Istenhez – nem kell beiratkoznom előtte, nem kell attól tartanom, hogy nem érdekli a mondanivalóm, nem int le, hogy éppen zavarom stb.

Az imához úgy állok hozzá, hogy számomra az ima nem csak szavakból áll. Ha gondolok Istenre, ha az Ő dicsőségére teszek valamit – ez is ima. Amikor Jézus arra kér minket a Szentírásban, hogy szüntelenül imádkozzunk, ezt úgy élem meg, hogy Isten állandóan ott van az elmémben, szavaimban, szívemben, tetteimben...

(Edit)

Az imádság számomra a legnagyobb erőforrás. Az imádság számomra táplálék, amelyre a lelki életem fejlődéséhez szükség van. Az imádság számomra találkozás, amikor égi jegyesemmel lehetek. Az ima az az idő, amikor Isten jelenlétében vagyok, amikor teljesen átadom magam neki, hogy mint jó orvos gyógyítani tudjon olyan sebeket, amit csak neki engedek meg érinteni. Az ima számomra egy létra, amely a mennybe vezet. Az ima számomra a legszebb ajándék, amit ajándékba adhatok. Egy olyan ajándék, ami örökre megmarad. Az ima számomra egy „lelki fegyver” a gonosszal való harcban. Az ima számomra végző menedék.

(Sz.M. Franciska)

Mit is jelent számomra az ima? Nem könnyű megfogalmazni.

A hittanon azt tanultuk, hogy az ima - párbeszéd Istennel. De szerintem valami mélyebb. Gyermekként nagymamától tanultam imádkozni, ő egy mélyen hívő ember volt. Az óta nekem az ima azt jelenti, hogy megbeszélem a problémáimat, tőle kérek tanácsot, vele osztom meg örömeimet és bánatomat. Van, mit megköszönjek, van, miért hálát adjak, és persze van, mit kérjek is. Ebben a zürös és nehéz világban kell egy hely, ami lehet a templom vagy a szobám, ahol lecsendesedhetek, magamba szállhatok, és ahol arra tudok figyelni, amit Isten mondani akar nekem.

(nagyszőlősi hívő)

Az ima fontos része az életemnek. Ennek ellenére, sajnos vannak időszakok, amikor elhanyagolom az imát és olyankor érzem, hogy valami hiányzik, valami nem úgy működik, ahogy kéne. Ilyenkor rájövök arra, hogy több időt kell szánnom az imára. Az imában ki tudom teljesen önteni a szívemet Istennek és megosztani Vele mindent: örömet és szomorúságot egyaránt. Ezért a kötetlen ima különösen fontos számomra: csendben, Isten jelenlétében lenni.

(munkácsi hívő)

Az ima az egy lelki univerzális dolog. És azért mondom, hogy dolog, mert nem akarom keretbe szorítani. Mert valamikor segítség, valamikor megnyugvás, valamikor feltöltődés, valamikor kérés, valamikor hála. Attól függ, milyen állapotban vagyok. Ha nyugtalan vagyok vagy beteg, akkor megnyugvás. Ha üres a

lelkem, akkor feltölt. Ha imádkozom valakiért, vagy valamiért (pl. hogy legyen végre béke), akkor kérés a Jóistenhez. Ha megköszönök dolgokat, embereket, akkor hála. Ilyenkor szeretetet, melegséget érzek a szívemben. A legfontosabb számomra az odatartozás! Úgy gondolom, nem pontos megfogalmazás az, hogy az Istenhez tartozás, – meg talán nagyképzűsködés is –, mert nagyon szeretem Máriát is és szeretek hozzá imádkozni, de az érzés, hogy Istenhez tartozom, hogy nem vagyok árva, a legnagyobb ajándék!

(Kriszti)

Mit jelent neked az ima? Mindent. Állandó kapcsolattartás az Istennel, Jézussal. Elmondom neki örömeimet, bánatomat. Hálát mondom, kérek, csak úgy beszélgetek, mint ahogy az ember a legjobb barátjával szokott. Az imamódjaim változóak. Néha a köiött ima, néha a Jézus-ima, néha saját szavaim vagy éppen a szentírási mondatok. El sem tudnám képzelni az életemet ima nélkül, szerintem nem is lennék...

(P. Éva)

Számomra az ima beszélgetést jelent Istennel, akár egy ségélykérés, akár egy köszönet formájában. Az ima egy kapcsolatteremtés. Ha gyakoroljuk, soha nem lehetünk egyedül, elhagyottan.

(Bernadett)

*Vízforrás, ami nélkül kiszáradnék.
Levegő, ami nélkül úgy érezném, megfulladok.
Töltés, ami nélkül gyorsan lemerülnék.
Távlát, ami kinyílik előttem.
Világosság, amiben megláthatom a következő lépést.
Erő, ami továbbvisz.
Találkozás, ahol átölelek.
Csend, amelyben meghallhatom Őt.
Meder a vágyaimnak és erőimnek.
Hely, ahol a terheitet letehetem.*

De legfőképpen együttlét Ővele, aki szeret engem, elfogad engem, szívesen átveszi a terheitet, Akinek mindent elmondhatok. Aki előtt egyszerűen az lehetek, aki vagyok, minden jóval és rosszal, ami bennem van.

*Nem kell teljesítenem.
Nem íté el senki.
Nincs sürgető feladat, megoldandó helyzet.
Szabad csak lenni. Egyszerűen csak lenni. Szeretve lenni.*

És néha nem érzek semmit. Néha elalszom. Néha nem látok ki a saját fejemből.

Ő akkor is ott van. Szeretettel néz rám, megáld engem. És amikor továbbmegyek, valahonnan mégis lesz erőm, bátorságom, békém.

Teljesen ajándékba.

(PPM)

„A ti világosságotok is világítson az embereknek, hogy jótetteket látva dicsőítsék mennyei Atyátokat!”

(Mt 5,16)

Ha szívesen elmondod te is, mit jelent neked az imádság, vagy szeretnéd megosztani egy ima meghallgatásod történetét, küldd el a sajto.mrpk@gmail.com címre!

Miklós püspökünk 50 éves!

Ötvenedik születésnapja alkalmából Lucsok Péter Miklós OP megyéspüspökkel beszélgettem az elmúlt évtizedekről, a jövőről, de legfőképpen a jelenről. A püspök atya azt is elárulta, hogy milyen születésnap ajándéknak örülne a legjobban.

– Püspök atya életében milyen jelentősége van a kerek dátumoknak? És milyen jelentősége van 50. születésnapjának?

– Nem érzem azt, hogy jobban meg szeretném ünnepelni az 50. születésnapomat, mint a 49.-et vagy az 51.-et. Egyébként az utóbbi években mindegyik születésnapomat örömmel ünnepelem. Sőt, minden napomat, még ha fáradt is vagyok, úgy élem át, mint egy születésnapot, mint egy ajándékot. Hiszen minden reggel egy újabb születésnap. Minden napom különleges számomra.

– A születésnapon, de akár minden nap mi az öröm forrása?

– Az élet egy ajándék, Isten ajándéka, és ha jól élem meg az életemet, akkor van értelme és van öröme. Már sok éve igyekszem Istennel megélni az életemet, és jót tenni másoknak.

– Az 50 év sok vagy kevés?

– Elég. Egyrészt sok. Vannak, akik nehezen viselik, hogy már 50 évesek, depressziók lesznek tőle. Másrészt, ha püspöki szolgálatomra nézek, ha nem történik velem semmi, akkor 75 éves koromig végezhetem. Az még 25 év. Eddig 21 éve vagyok pap. Tehát a püspöki szolgálatom még hosszabbra nyúlhat, mint az eddigi papi szolgálatom.

– Milyen időszakokra osztható fel életének első ötven éve?

– Gyerekkor, kamaszkor, melyhez hozzátartozik a megtérés, amikor megtaláltam a helyemet az életben és amikor találkoztam Jézussal, a Mesteremmel. Majd egy hosszabb időszak volt a tanulás, a szeminárium, az akadémia. Összesen kilenc év. A következő időszak a papi szolgálatomnak az első része, az első tíz éve, melyet a fejlődés jellemezett és nagyon sok lelkigyakorlat. Ezután jött a papi szolgálatnak a második része és végül a püspökség éve.

– A püspökké avatás utáni időszak már egy teljesen más korszak volt?

– A Jézussal való kapcsolat, az Isten közelsége nem attól függ, hogy püspök, pap vagy szerzetes vagyok-e. Dinamikája nem a felelősségemtől, feladataimtól függ. Ezen a téren sok változás nem történt. Viszont a külső körülmények megváltoztak. Otthagytam a szerzetesrendet, melynek 25 éven át a tagja voltam. És nem csak a rendet hagytam ott, mint struktúrát, hanem az életformát, a testvéri közösséget is. A Munkácsi Egyházmegyében püspöki felelősségem lett. Eleinte segédpüspökként, majd apostoli kormányzóként, jelenleg pedig megyéspüspökként szolgállok. A három féle szolgálat különbözik egymástól, más-más felelősséggel jár.

– A változásokat könnyen veszi az életben?

– Egyáltalán nem. Át kell szenvedni, át kell küszködni, át kell imádkozni. Jézust, mielőtt elkezdte nyilvános működését, a Lélek a pusztába vitte, ahol megkísértette őt az ördög. Ezeket a belső és külső harcokat meg kell küzdeni. Megvan a nehéz része, a keresztje, viszont ennek a keresztnek megvan az értelme is.

– Az elmúlt két év megint egy újabb korszak. A háború egy újabb kereszt a püspöki éveken belül...

– Ez mindannyiunk keresztje. De minél nagyobb a felelősség, annál nagyobb a kereszt is. Sok emberrel vagyok kapcsolatban, aminek megvan a maga terhe.

– A következő 25 évben már nem vár sok változást?

– A 25 év püspöki szolgálat egy lehetséges verzió, de közben úgy élem meg minden napomat, mintha ez életem utolsó napja lenne. Lesz-e ez a 25 év vagy nem, nem tudom.

– Mégis milyen konkrét tervei vannak a jövőre nézve?

– Ötévente vizitációt végzek az egyházmegyében. Ahhoz, hogy végig járjak egy egyházmegyét, körülbelül két évre van szükség. Múlt évben két esperesi kerületet jártam be, most idén tervezem a másik kettőt. Emellett vannak intézményeink: liceum, óvodák stb., melyeket lehetne mélyebben segíteni, fejleszteni.

Célom az egyházmegye megismerése. Emellett a papi testülettel ki szeretném alakítani a jó kapcsolatot. Ki kéne építeni a püspöki adminisztrációt. Ez a legközelebbi perspektíva.

Folyamatosan ismerjük fel, hogy mi a teendő. Úgy látom, hogy nagyon fontos segíteni a papoknak és a híveknek, hogy mélyebb legyen az Istennel való kapcsolatuk. Elindultunk egy olyan szinodális úton, mely afelé vezet bennünket, hogy nem csak a papé és a püspöké a felelősség az egyházmegyéért, hanem az egész közösségé. Egy élő közösséget építünk. Ha egymásra hallgatunk, egymást támogatjuk, felismerjük, mit mond a Lélek, mit szól Jézus. Ezt meg kell tanulnunk. Sokszor előfordul, hogy mondják: „Ahogy az atya mondja, úgy lesz!” vagy az atya mondja: „Ahogy én mondom, úgy lesz!” És hol marad a közösség? Lelki érettségben csak akkor tudunk egymással érett közösséget kiépíteni, ha minden tagnak külön-külön is érett kapcsolata van Jézussal. Így tudjuk megtapasztalni a Feltámadt Jézusnak a jelenlétét minden tevékenységben, minden feladatban, magában a közösségben. Meghalljuk és megtapasztaljuk, hogy Ő válaszol. Ebben a folyamatban vagyunk. És amit fontos hozzátennem a tervekkel kapcsolatban: valójában nincsen jövőnk, hanem minden pillanatban megvan a MOST-unk. Nem tudjuk, meddig maradunk a földön, ezért minden pillanatban meg kell tennünk azt a lépést, amely előre visz bennünket.

– A születésnaphoz hozzátartozik az ajándékozás. Mi lenne az a születésnap ajándék, amelynek igazán örülne. És itt nem feltétlenül tárgyra gondolok.

– A szeretetteljes tapasztalat, hogy „Te vagy az én szeretett fiam”, amit a színeváltozáskor éltek át az apostolok. Hogy eltöltse szívemet ennek a tapasztalatnak az ereje, a békéje, a világossága. A háborúnak a keresztútján, melyet most járunk, Istennek az erős jelenléte felfrissít és megerősít.

– Miért ad hálát most az 50. év küszöbén?

– Istennek legyen hála minden percért, minden áldásáért. Az ötven év a hálaadásnak az ideje. Hálát adok az Ő hűségéért, irgalmáért, bizalmáért. Benne bízik. Abban bízik, hogy Ő választott ki engem arra, hogy a tanítványa legyek. És ha Ő választott ki engem erre a szolgálatra, akkor meg is ad minden bölcsességet hozzá. Emellett hálás vagyok minden jó embernek, aki segített és segít az életemben és szolgálatomban. Kérem a további segítséget és imát.

A feltámadt Krisztus éljen bennünk

Ünnep a Munkácsi egyházmegyében a megszentelt élet napja alkalmából

Február 1-jén, Pósházán találkoztak a Munkácsi Egyházmegye területén szolgáló megszentelt életet élő személyek. A találkozóra a megszentelt élet napja alkalmából került sor, amelyet minden évben február 2-án, Urunk bemutatásának ünnepén tartanak. Az ünnepi szentmisét Lucsok Miklós OP megyéspüspök Majnek Antal OFM nyugalmazott püspökkel és az egyházmegye papjaival együtt mutatta be.

Prédikációjában Miklós püspök a Zsidókhoz írt levél szavait bontotta ki: „Minthogy a gyermekeknek közös a testük és a vérük, ő is részt kapott belőle, hogy így halálával legyőzze azt, aki a halálon uralkodott, tudniillik az ördögöt, és felszabadítsa azokat, akiket a haláltól való félelem egész életükre rabszolgává tett.” (Zsid 2, 14-15)

Arra buzdította a jelenlévőket, hogy elmélkedjenek el azon, mi is a halálfélelem. „Gondoljatok a bennetek lévő egyik félelme-tekre! Félelem a jövőtől, az ismeretlentől, a hibázástól való félelem. (...) Minden félelem gyökere a halálfélelem. A félelemben

sötétség van, hiányzik a Feltámadt Krisztus. (...) Ma az embereknek a Feltámadt Krisztus fényét sugárzó emberekre van szüksége, olyan megszentelt életet élőkre, akiket betölt a Feltámadt Krisztus, akik az Ő hitét hordozzák.”

A szentmise után Weinrauch Márió OFM atya, a Püspöki Hivatal megszentelt személyekért felelős szerzetese tartott előadást a jelenlévő papok, szerzetesek, szerzetesnők, harmadrendi szerzetesek és megszentelt életformában élő laikusok számára. Márió atya vicces példákkal megtűzdelt komoly előadása alatt arról beszélt, hogy fontos megkülönböztetni, mi a hivatás eszköze és

mi a célja. Különösen is felhívta a figyelmet a szívre, amelyen keresztül megismerjük Istent és az Ő szeretetét, válaszolunk arra és az örök élet felé haladunk. A remeték életéből hozott példával világította meg, hogy mit is jelent a szerzetesi élet. Hangsúlyozta, hogy a megszenteltek feladata a szív tisztaságának megszerzése és megtartása, mert ha a szívünk nem tisztá, akkor jelen van az életünkben a félelem, annak minden következményével együtt.

Az ukrán nyelvű előadást és a szentbeszédet Pilip Theodor atya fordította magyarra. A közös ünnep lehetőséget biztosított a bűnbánat szentségének vételére, a közösségi megosztásra, egymás jobb megismerésére és a baráti beszélgetésekre is. Az együtt töltött délelőtti közös ebéddel zárult.

Reshetar Tetjana írása és képei alapján összeállította Molnár M. Katalin

„Maradj velünk!”

Hitoktatók és pasztorális tanácsstagok lelkigyakorlata

2024. január 26. és 28. között tartott lelkigyakorlatot Lucsok Miklós püspök hitoktatók és pasztorális tanácsstagok számára Szinyákon. A résztvevők az egyházmegye különböző pontjairól érkeztek, Aknaszlatinától egészen Szürtéig. A rendezvény célja a találkozás, a közösségi élmény megélése és az együttlét volt.

A püspök atya előadásában kiemelte, hogy mindig a közösség, az együttlét az első, nem a szolgálat. Ha nincs az a forrás, amihez vissza-vissza terhéünk, méríthetünk belőle, akkor a kiegészítés veszélye fenyeget, a szolgálatnak tűnő feladatok pedig kolonccá válnak. Krisztus először meghívja, összegyűjti a tanítványokat, együtt van velük, és csak miután megfelelő felkészítést, megerősítést kapnak, küldi őket az örömhír hirdetésére.

Miklós püspök arra is reflektált, hogy fontos tudni miért tartozom egy meghatározott közösséghez. Mi vagy ki az összekötő kapocs, kivel akarok találkozni, együtt lenni? Ebben kulcsfontosságú a Szentlélek működése. Kérni, meghallani és ráhagyatkozni.

Meghatározó kérdés volt a lelkigyakorlaton belül az, hogyan tudom elérni Krisztus jelenlétét, mi szükséges ahhoz, hogy az

Úr megtapasztalható módon köztünk legyen. Izgalmas és egyben nehéz kérdésnek bizonyult. Általában evidens módon azzal a szentírási idézettel válaszolunk, hogy „Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek a nevemben, ott vagyok közöttük.” (Mt. 18, 20). Jézus nevében összegyűlni nem a fizikai jelenlétben merül ki. Viszont megnyílni Jézus jelenlétére annál inkább kihívás. Ő szüntelenül vágyik a velem való találkozásra, csakis rajtam múlik, hogy válaszolok-e a hívására.

Ebben nyilván rengeteg dolog akadályoz bennünket: feladatok, problémák, félelmek. A

gonoszlélek feladata, hogy szétszórjon, szétziláljon, megakadályozza a találkozást Istennel. Ezt a találkozást általában mindig egy erős belső ellenállás előzi meg, már az ébredés pillanatában is. Ezért nem mindegy hogyan kezdem a napom: Istenre koncentráltan vagy feladat-, probléma-koncentráltan. Amikor már reggel azzal ébredek, hogy mik a feladataim, hogyan oldjam meg ezt vagy azt a problémát, és ahhoz kérem az Isten segítségét, akkor bizony abba a hibába esem, hogy Istent a céljaim elérésére akarom „felhasználni”. Elsőre mintha nem is lenne ezzel gond, viszont hol van ebben az Isten akarata, az Ő terve? Az Ő dicsőségére cselekedni és az Ő jelenlétét keresni már reggeltől, hogy „szívem első gondolata” valóban Hozzá szálljon fel. Ezért kiemelkedő fontosságú a napkezdés, amihez nagy segítséget nyújt a reggeli ima és Szentírás olvasása, az azon való elmélkedés. Miklós püspök atya kihangsúlyozta, hogy a tegnapi ima és a tegnapi Krisztus-keresés nem érvényes a mára. Minden nap és minden pillanatban újra kell kezdeni a kapcsolatépítést, annak mélyítését.

A résztvevőknek lehetőségük volt kisebb csoportokban megosztani a szentírási részekben fellelt személyes üzenetet, illetve a megtapasztalt Jézust. Nem véletlen, hogy legalább háromszor érdemes elolvasni ugyanazt a bibliai részt, hogy ne csupán magát a történetet értelmezzem, hanem kezdjen el dolgozni bennem az élő Ige. Megdöbbentő volt, hogy ugyanaz a néhány mondat mindenki bennünk másképpen bontakozott ki a Szentlélek hatására, ugyanakkor új módon tanította megélni a másakra való odafigyelést, a másokra való nyitottságot, őszinteséget.

A lelkigyakorlat az Eucharisztikus élményekben csúcspodott ki. A szentmisék, a Szentségimádás és a közös dicsőítés hihetetlen összefonódást, lelki közösséget eredményezett. Igen, Jézus már csak így működik.)

A zárónapon a résztvevők az emmauszi tanítványok feltámadt Krisztussal való találkozásának eseményein elmélkedtek (Lk 24, 13-35). „Ó, ti balgák,..” modja Jézus a szemük leplével küzdő és lélekben megtört tanítványoknak. Ezek után bontakozik ki az a beszélgetés, amitől megnyílik a szemük és lángol a szívük. Felismerve a Megváltót csak egyet kérnek: „Maradj velünk...” Várja, hogy meghívjam az életembe, a napomba, a kapcsolataimba. És ha betér hozzám, akkor arra kér, hogy ragaszkodjak Hozzá és ne kergetsem el.

Hátalatt szívvel az Isten, a Lélek által vezetett püspök atya és a szervezők iránt, és tán komolyabb elhatározással Isten Igéjének olvasása és jelenlétének megélése tekintetében tértünk haza, bízva az újbóli találkozásban.

Revalló Nikolettta

Jézus-kurzus Nagyszőlősen

Január 15. és 19. között a nagyszőlősi Kapisztrán Szent János Lelkigyakorlatos Ház adott otthont annak a 30 lelkes felnőttnek, akik öt napon keresztül a Jézus kurzuson való részvételükkel elmélyítették Máté, Márk, Lukács és János evangéliumát. Az evangéliumok szerzői olyanok, mint négy barát: négy különböző ember, akiket Jézusnak más-más tulajdonsága érintett meg. Négy tapasztalat, négy különböző látásmód, négy különböző megközelítés, mégis ugyanazt a Jézust szemlélhetjük, érinthetjük. Az alábbiakban az egyik résztvevő személyes beszámolóját olvashatjuk.

„Az az örök élet, hogy ismerjenek Téged.” (Jn 17,3) A legnagyobb csoda az életünkben, hogy Isten – a Teremtőnk – jelen van az életünkben és minden nap megszólít minket a lelkiismeretünk, egy másik ember és az Ige által. Meg kell tanulnunk hallani a hangját, megérteni a szavát: feladat ez, és egyben igazi kaland is, melynek során sok felfedezés vár ránk.

Sokunknak talán pont felfedezés volt a Jézus-kurzus, amelyen január 15. és 19. között vettünk részt Nagyszőlősen, a magyarországi Szent András Evangelizációs Iskola tagjai szervezésében. A kurzus azoknak szól, akik már ismerik az evangélium örömhírét és szeretnék Jézus személyét, valamint az evangélium szerzőinek – Márknak, Máténak, Lukácsnak és Jánosnak – személyiségét is részletesebben megismerni. Aki valóban meg akarja ismerni hitének alappilléreit, az előbb-utóbb szembesül azzal, hogy „el kell hagynia a gyermek szokásait”, hogy mélyebben elmélkedje, imádkozza Isten Igéjét és életével tanúságot tegyen Jézus mellett. Erre hív a Jézus-kurzus.

A Szentírás a hívő ember életének szerves része, rendszeresen halljuk az Igét a misén, olvassuk és átímádkozzuk egyedül vagy közösségben. A Szentírás táplálék. Kihagyhatatlan, ha komolyan vesszük hitünket. Szerencsésekknek mondhatjuk magunkat, mert lehet az otthonunkban Szentírás és hallhatjuk igaz szavát a templomban!

A Biblia tanulmányozása lehet vidám, élményekkel teli: ezt tapasztaltuk meg a kurzuson. Rengeteg információt kaptunk, de

mindemellett volt idő játékra, imára és beszélgetésekre is. Az egyszerű nyelvezetű, mégis új megközelítésnek köszönhetően mélyebb képet kaptunk az evangéliumok történéseiről.

Megérintett annak a tapasztalata, hogy a régmúltnak hitt események valójában megtörténnek a jelenben, a mi életünkben is – ahogyan Jézus gyógyít, megszabadít, visszaadja az ember méltóságát, vigasztal, erőt ad. Mert ő élő Isten, ő ma is él és köztünk van! Minél többet érintett az élő Jézust, annál erősebben ébred benned a vágy, hogy vele élj, őt kövesd abban, ahogyan imádkozik, embereket szólít meg, ahogyan hirdeti az igazságot.

Aki részt vett a kurzuson, minden bizonnyal kedvet kapott arra, hogy otthon is kinyissa, olvassa, átélmélkedje az Úr szavát.

Istványi Andrea

NÉHÁNY RÉSZTVEVŐ TANÚSÁGTÉTELE:

„A kurzus minden szava hozzám szólt, megragadott. Minden jelenetben magamra ismertem. A négy evangélista volt az én személyes doktorom. Olyan szinten felkeltették a figyelmemet, hogy nem bántam volna akár még egy hét folytatást!”

„Sok olvasás, sőt, némi teológia tanulás után most látom először rendszerben, egységben a négy evangéliumot és a mögöttes rejlő gondolatrendszert. Mélyen megérintett néhány gyakorlat, különösen a női méltóság visszaadása. Tamással együtt csak ennyit tudok mondani: Én Uram, én Istenem!”

„Jézus jelenléte megérintett. A mennyországot tapasztaltam meg a közösségben, az örömben, a szabadságban. Megérintett, hogy én vagyok a szeretett tanítvány, hogy Isten irgalmas, a nevemen szólít, hogy jöjjenek ki a sötét sírból.”

„Jézus a végtelent nyitotta meg előttem. Meggyógyította a múltamat irgalommal, tanított az állandó megújulásra, nem csak csodát tett velem, hanem azt mondta: »Te magad vagy a csoda!«.”

Fényképek: Nevetlenfalui Római Katolikus Plébánia fb. oldala
Tanúságtételek forrása: szentandras.ujevangelizacio.hu

„Karjába vette és hordozta őket az elmúlt idő minden napján.”¹

Történelmi visszatekintés

2002. március 27-én az akkori Szentatya, II. János Pál pápa egyházmegyei rangra emelte a Kárpataljai Római Katolikus Apostoli Kormányzóságot. Nagyszerda volt. 2024-ben, 22 évvel később ez a dátum szintén nagyszerdára esik. Ebből az alkalomból „búvárkodtunk” egy kicsit az Új Hajtás archívumában.

Pápai Zsuzsanna, aki több mint 20 évig szolgált az egyházmegyében, 2002-ben, a nevezetes alkalomból interjút készített Majnek Antal atyával, az egyházmegye akkori megyéspüspökével. Ebből a beszélgetésből idézünk fel részleteket.

– Mit jelent az egyházmegyévé válás?

– Az apostoli kormányzóság egy egyháztartomány átmeneti formája az egyházmegyévé válás előtt. Az apostoli kormányzóság – 1993 óta Kárpátalja is az – közvetlenül a Szentszékhöz tartozik a kijevi nunciuson keresztül. 2002. március 27-től kezdve Ukrajna római katolikus egyházmegyéinek sorába léptünk, és a lembergi érsekséghez tartozunk. A gyakorlatban nem sok változás történt, eddig is a megyéspüspök jogait gyakorolhattam.

Az egyházmegyévé való kinevezés stabilizálódott helyzetet feltételez. Kilenc év után – akkor szakadtunk el véglegesen a szatmári egyházmegyétől – vannak már saját papjaink, tizenhárom kispapunk is még több szerzetesnövendékünk, akik közül, reméljük, sokan visszatérhetnek egyházmegyénkbe szolgálatot teljesíteni. (...)

– Mi a különbség és a hasonlóság a mostani élete, valamint ferences élete és feladatai között?

– Püspöknek lenni nagyon sok felelősséggel jár, amit elég nehezen viselek. Nagyon megváltozott az életem, hiszen előtte ferences közösségben éltem, s ugyanakkor a rám bízott öt egyházközség híveivel tartottam egyre jobb, egyre szorosabb kapcsolatot. Egyre több családnak voltam már én is a tagja, és ők is az életem részévé váltak. A püspöki szolgálatban pedig jött a sok papír, a levelezés, a telefonok, az ünnepekre járás, a szereplés, amitől régebben irtóztam. Jobban szerettem volna csöndben, a háttérben szolgálni az egyházmegyét. Remélem, az Úristen alakít engem, hogy egyre kevésbé szenvedjek ezektől a dolgoktól. Azzal szoktam megnyugtani magam, hogy akár mennyire is figyelnek rám, vagy köszöntenek engem, valójában

sohasem engem, hanem az Úristent köszöntik; minden dicséret neki szól. (...)

– Miből merít erőt a nehézségek elviselésére?

– A nehézségek láttán sokáig úgy éreztem, hogy átcsap felettem a hullám. Ilyenkor mindig arra jöttem rá, hogy önerőből akkor megoldást találni. Jézus nekem is azt mondja: „Te kicsinyhitű! Miért félsz?” Azért, mert magamra nézek, a viharra, a nehézségekre és a kísértésekre, és úgy érzem, hogy nem bírom, elsüllydek – és ez így igaz! De amíg Őrá néztem, amíg Őt csodáltam, addig „jártam a vízen”; és ez így van azóta is.

Ha Őrá figyelek, ha naponta végigélmélkedem a zsolozsma és a szentmise olvasmányait, akkor minden problémát könnyebben meg tudok oldani az Úristennel, és minden gondomra, lelki, sőt testi bajaimra is megvan a válasza. És ha Szent Pál is gyöngeségeivel dicsekedett, akkor az Úristen valamiért engem is meghagy a gyöngeségben. Úgy sejttem, ezzel az a célja, hogy, mint a gyerek, aki nem bízik a maga erejében, ha jön az ellenfél, és odafut az apja védelmébe, én se a magam erejében bízzak, hanem az Ővében; gyakrabban fussak hozzá, és ne szégyelljek az Ő erejével és az Ő védelmében lenni és maradni. Hiszen Ő sugtata nekem ezt a mottót: „Az Úr az én erősségem”.

¹Iz 63, 9

Forrás: Új Hajtás 2002. 3. szám 15-16. oldal

Fényképek: Új Hajtás archívuma; Kárpátalja lap 43. szám

Az Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció 2023. október 23-án kiadott rendelete jóváhagyta a Munkácsi Egyházmegye saját naptárát, amely a következő ünnepeket tartalmazza:

MÁJUS 8. Szent Sztaniszláv, püspök és vértanú, kötelező emléknap,

MÁJUS 16. Nepomuki Szent János, áldozópap, vértanú, választható emléknap

MÁJUS 17. Boldog Scheffler János püspök és vértanú, választható emléknap

JÚNIUS 27. Szent László király, választható emléknap

AUGUSZTUS 20. Szent István király, választható emléknap, Szent Bernát apát és egyháztanító, választható emléknap

SZEPTEMBER 7. Szent Márk, István és Menyhért, kassai vértanúk, választható emléknap

SZEPTEMBER 24. Szent Gellért püspök és vértanú, választható emléknap

SZEPTEMBER 25. Szent Vjacseszláv vértanú, választható emléknap, Szent Laurentij Ruisz vértanú, választható emléknap

SZEPTEMBER 28. A székesegyház felszentelési évfordulójának ünnepe

OKTÓBER 31. Boldog Romzsa Tódor püspök és vértanú, választható emléknap

NOVEMBER 11. Szent Márton, az egyházmegye védőszentjének főünnepe

NOVEMBER 19. Szent Erzsébet királyné, kötelező emléknap

A Kongregáció pontosítja, hogy minden emléknap – különösen azok, amelyeket az eddigiekben is ünnepként ülték meg, de a naptárban nem kapták meg ezt a rangot – szükség esetén magasabb szinten ünnepelhető a liturgiában, ami azt jelenti, hogy a szentmisében Dicsőséget és Hiszekegyet is imádkozunk.

„A jelen, ugyanúgy, mint a jövő, Isten kezében van”

Interjú Resetár Tetjánával

A magyar nyelvű Új hajtás mellett egyházmegyénknek van egy ukrán nyelvű havonta megjelenő lapja a Szvitlo (Világosság), mely több mint 23 éve jelenik meg nyomtatott formában, valamint a világhálón. Szerkesztője, Resetár Tetjana a kezdetektől az egyházmegye ukrán nyelvű sajtóirodájának vezető munkatársa. 2023 novemberében hosszú éveken át tartó fáradhatatlan szolgálatáért megkapta a *Szent Márton Palástja-díj Pro Fide* emlékérmét. Megkértük, hogy meséljen hivatásáról, és az egyházmegyei ukrán nyelvű újság történetéről.

– Már kislányként is érdekelt az újságírói pálya? Emlékszel-e, hogy mikor írtad meg az első cikked?

– Eszembe se jutott az újságírói pálya. Amikor óvodás voltam, akkor volt egy jó orvosnőnk, és olyan akartam lenni, mint ő, gyógyítani akartam. Ezt legfeljebb játszás közben élhettem meg akkoriban. Az iskolában szerettem tanulni. A tanári pálya kiválasztása tudatos döntés volt részemről, hiszen tanítani akartam. Tizenegy évig dolgoztam iskolában, ami egy szép tapasztalatot jelentett számomra és hálás vagyok érte Istennek. Pont ebben az időszakban önkénteskedtem az egyháznál és akkoriban kezdtem el írni.

– Mikor alapították a Szvitlo újságot? Ki volt a kezdeményező? Hogyan kerültél az újságírói szférába?

– Egyházmegyénkben a római katolikusok körében több a magyar nemzetiségű hívő, mint az ukrán. 1996-ban elkezdték nyomtatni az Új Hajtás című magyar nyelvű lapot. Ukrán nyelven a kijevi Parafialna hazeta (Plébániai újság) néhány példánya jutott el hozzánk az egyházközségbe. Pontosan nem tudom, mikor született meg a saját ukrán nyelvű újság létesítésének ötlete. Emlékszem rá, hogy az ifjúsági találkozót, és az azzal kapcsolatos információkat, híreket csak a papok által tudtuk továbbítani. Egy alkalommal Krajnyak Miron és Zsarkovszkij Péter atyával elmentünk Majnek Antal OFM püspökhöz, hogy beszéljünk vele egy új ukrán lap elindításáról. Ő áldását adta a kezdeményezésre, viszont a megvalósításra még legalább egy évet várni kellett. Első alkalommal 2000. adventjében, a Szeplőtelen Fogantatás ünnepén jelent meg az újság.

II. János Pál pápa apostoli útja Ukrajnában, Lviv 2001

Említésre méltó az is, hogy az eleinte nagyon sok anyag, hirdetés szólt a pápalátogatásról, hiszen pont Szent II. János Pál pápa ukránjai látogatása előtt kezdték nyomtatni a Szvitlot. Kárpátaljáról egy egész vonatnyi zarándok utazott Lembergbe. Szá-

momra is nagy élmény volt, hiszen Kiss (most Megyesi) Katalin és Popovics Zoltánnal felajánlásuk mi vittük a bort az oltárhoz. A Szentatyával való találkozás, a tekintete és a hála szavai még több buzgalmat és határozottságot adtak nekem a szolgálathoz. Akkor még inkább megerősödött bennem a gondolat, hogy a nehézségek ellenére érdemes kitarítani azon az úton, amelyen elindultam.

– Hogyan vált a Szvitlo a hivatásoddá? Milyen feladataid voltak az újság mellett?

– Nem vagyok abban biztos, hogy pont az újság lett volna a hivatásom. Szívem szerint tanítani akartam továbbra is, de már más területen. Befejeztem a hitoktatói tanfolyamot és ennek köszönhetően elkezdhettem hitoktatni az iskolában, valamint keresztény etikát tanítottam a hitoktatói tanfolyamon tanulóknak.

A nyomtatott újságban hitünkkel kapcsolatos írások is megjelentek. Már az első években szentekről, ünnepekről és az apostoli kormányzóságról (mai egyházmegyénk) eseményeiről tettünk közzé cikkeket.

A későbbiekben, 2006-tól az információt már az újonnan létrehozott egyházmegyei honlapon is terjesztettük, melynek ukrán és szlovák nyelvű verzióját kezelem azóta is. A honlapon az általános információt hat nyelven olvashatjuk el. A magyar verzió híroldala is rendszeresen frissül, melyet kollégáim kezelnek.

Nagyon hálás vagyok az Istennek azokért az emberekért, akiket küldött az újság megalapítása és az ifjúsági találkozók megszervezése idején: a sok-sok papért, szerzetesnővérért, akikkel együtt dolgozhattam. Maga a szerkesztőség is 2007 húsvétjáig a domonkos nővérek rendházában működött. Mái is baráti kapcsolatban vagyok velük. Hiszem, hogy a kapcsolatunkban és mindenben, ami létre jött, jelen volt a Jóisten. Ő biztatott, vezetett, jó gondolatokat adott ahhoz, hogy a különböző kérdéseket megoldjuk az újság kiadásával és más ügyekkel kapcsolatban, melyeket Isten elé vittem az imáimban.

Ha naptár szerint nézzük, Kárpátalján az első ifjúsági találkozó 1999-ben volt megszervezve. Én is részt vehettem az előkészületeknél. 2000-ben kezdték el nyomtatni a Szvitlot, 2004-ben pedig a szerednyei ferences atyák kezdeményezték a nagybőjt előtti ifjúsági találkozót, mely a Vidámak és Találékonyak Klubjaként zajlott. 2006-ban indult az egyházmegyei honlap, melyhez híreket kerestem, hogy minél hitelesebb információt közöljünk a Szentatyáról, az Ukrán Római Katolikus Egyházzal és természetesen egyházmegyénkről.

Valóban örömmel tölt el az, hogy ezeknek a kezdeményezéseknek nagy része még máig is él. Csak a Vidámak és Találékonyak Klubja állt le a koronavírus idején. Az ifjúsági találko-

zók rendszeresen meg vannak szervezve, ráadásul vannak már esperesi kerületi találkozók, lelkigyakorlatok, táborok, utazások, kirándulások. Egy hatalmas munkáról van szó, melyet egyházmegyénk papjai, szerzetesnővérei és fiatal önkéntesei végeznek.

– A nehéz helyzetekben hogyan találsz megoldást?

– Imádkozom. Az Isten sokféleképpen válaszol: emberek, események által... Plébániánkon már öt éve napi szinten van csendes szentségimádás a Szent József-kápolnában. Ez egy csodálatos alkalom arra, hogy Jézussal találkozzunk és hogy Isten jelenlétében időzzünk. Azért jövök, hogy Istennek hálát adjak a kapott ajándékokért és átadjam neki az aggodalmaimat.

– Hogyan változott az újság az évek alatt?

– Sokat változott az arculata. Egy 4 oldalas fekete-fehér lappal kezdünk. Ez körülbelül fél évig tartott. Akkoriban még kéthetente jelent meg, majd a havi rendszeresség lett a megszokott. Az újság 16 oldalas lett. Az első és az utolsó oldal színes.

– Ki a példaképed?

– Jézus. Ő soha nem állt meg. Ha nem fogadták be, máshova ment. Egyszer a számítógépem teljesen lefagyott és ott volt rajta a kész újság. Nem tudtuk megmenteni a fájlt. Ekkor jutott eszembe, hogy nem kell megállni. Leültem és újra csináltam az egészet. Jézus a Jóhírt hozta el. Én is ezt a küldetést szeretném folytatni, még akkor is, amikor szöveget szerkesztek. Miközben kijavítok egy hibát, hozzáírok egy vesszőt – mindezt csendes szolgálatban Istenért végzem. Az íróasztalomon egy Szűzanya ikon található, gyakran pillantok rá munka közben.

– Jelenleg milyen feladataid vannak?

– Folytatom a szolgálatot az egyházmegyei sajtónál. Szerkesztem a honlapot, a Facebook-oldalt, ahol videókat, cikkeket osztok meg egyházmegyénk életéből, valamint szerkesztem a Szvitlot. Ezenkívül vannak plébániai feladataim. Például most, nagyböjt idején keresztyűi ájtatosságot vezetek a székesegyházban.

– Milyen érzések töltöttek el, amikor tavaly megkaptad a Szent Márton Palástja-díj Pro Fide emlékérmét?

– Váratlanul ért. Nem egyszer írtam a cikkeimben, hogy hitoktatók részesültek ebben a díjban. Általában olyan személyekről volt szó, akik már sok-sok éve szolgáltak és már idősebben voltak, ezért nem is reméltem, hogy én a díjazottak között leszek. Hálát adok Istennek a lehetőségért, hogy szolgálhatok, köszönet Lucsok Péter Miklós OP megyéspüspöknek az éremért. Valóban váratlan meglepetés volt.

– Milyen terveid vannak a hivatásoddal kapcsolatban?

– Az utóbbi időben nincsenek hosszútávú terveim. Hiszem, hogy a jelen, ugyanúgy, mint a jövő, Isten kezében van. Remélem, hogy Isten dicsőségére és az Ő segítségével végezhetem azt a munkát, amihez tehetségem van.

Fehér Rito

Ferenc pápa gondolatai a tömegtájékoztatásról

„Az Egyházban is égető szükség van arra, hogy meghallgassuk egymást. Ez a legértékesebb és legtermékenyebb ajándék, amit egymásnak adhatunk. Az elfogulatlan, figyelmes és készséges meghallgatásból Isten stílusa szerinti beszéd fakad, amelyet a közelség, az együttérzés és a gyengédség táplál. Az Egyházban sürgősen szükségünk van olyan kommunikáció kialakítására, amely lángra gyújtja a szíveket, amely gyógyír a sebekre, és megvilágítja testvéreink útját.

Olyan egyházi kommunikációról álmodom, amely tudja, hogyan kell a Szentlélektől vezérelve, barátságosan, ugyanakkor prófétai módon megnyilvánulni, amely tudja, miként kell új formákat és utakat találni annak a csodálatos üzenetnek, amelynek hirdetését a harmadik évezredben is folytatni kell.

Olyan kommunikációról, amely az Istennel és a felebaráttal, különösen a leginkább rászorulókkal való kapcsolatra összpontosít, és amely tudja, hogyan kell lángra lobbantani a hit tüzét egy önközpontú identitás hamujának őrzése he-

lyett. Olyan kommunikációról, amelynek alapja az alázatos meghallgatás, és a beszédben a bátor igazságmondás (parrházia), mely soha nem szakítja el az igazságot a szeretettől.”

(Részlet Ferenc pápa a tömegtájékoztatás 57. világnapjára írt üzenetéből)

„A meghallgatás tehát a párbeszéd és a jó kommunikáció első, elengedhetetlen összetevője. Nem lehet kommunikálni, ha előbb nem hallgattunk meg, és nem lehetséges jó újságírás a meghallgatás képessége nélkül. Az objektív, kiegyensúlyozott és teljes körű tájékoztatáshoz hosszú odafigyelésre van szükség. Ahhoz, hogy egy riportban egy eseményről beszámolhassunk, vagy egy valóságot leírhassunk, elengedhetetlen, hogy az ember képes legyen meghallgatni, sőt hajlandó legyen megváltoztatni a véleményét, a kezdeti hipotéziseit.

Mert csak a monológot elhagyva lehet elérni a hangok harmóniáját, amely a valódi kommunikáció biztosítója. Több forrás meghallgatása, nem meglegedni

az első legjobb megoldással – erre tanítanak minket a szakértők –, ez garantálja az általunk továbbított információk megbízhatóságát és komolyságát. Több hang meghallása, egymás meghallgatása, az Egyházban is, a testvérek között, lehetővé teszi számunkra azt, hogy a megkülönböztetés művészetét gyakoroljuk, amely mindig a hangok szimfóniájában való eligazodás képességének bizonyul.”

(Részlet Ferenc pápa a tömegtájékoztatás 56. világnapjára írt üzenetéből)

„Az ember megértésre és kommunikációra való képességének gyökere az isteni személyek szeretetközösségében rejlik. Isten nem magányos, hanem közösség, szeretet és egyúttal kommunikáció, és mivel a szeretet mindig közöl, ezért közli önmagát, hogy másokkal találkozzon. Isten azért, hogy velünk és számunkra közölje önmagát, alkalmazkodik nyelvünkhöz, és a történelemben valódi dialógust kezdeményez az emberiséggel.”

(Részlet Ferenc pápa a tömegtájékoztatás 53. világnapjára írt üzenetéből)

Az anyaság ajándéka

Az Édesanyák Imái közösség nyitott találkozói Kárpátalján

Az Édesanyák Imái (ÉI) a mindenható Isten ajándéka korunk édesanyáinak, hogy anyaságukat új örömben és reménységben élhessék meg. Az Édesanyák Imái közösség már több éve működik a munkácsi Szent Márton plébánián. A résztvevők hetente egyszer gyűlnek össze közös imára, és megtanulják, hogyan bízzák Istenre gyermekeiket. Az Édesanyák Imáihoz minden nő csatlakozhat, aki szeretne imádkozni a gyermekekért, tehát nemcsak a fizikai, hanem a lelki édesanyák is.

„Az édesanyák szeretete megváltoztatja a világot.” – olvashatjuk a mozgalom alapító levelében. Az isteni sugallatra indult kezdeményezés 1995-ben indult Angliában. Az évek alatt mozgalommá nőtte ki magát, és elterjedt az egész világon. Ma már 80 országban létezik.

2024. február 16. és 18. között Kárpátalján, három helyszínen (Tiszaújlak, Ungvár, Visk) volt lehetőség megismerkedni az Édesanyák Imáival. A közösség magyarországi és szlovákiai képviselői látogattak el Kárpátaljára ezen a hétvégén. A találkozón lehetőség nyílt arra, hogy megismerjék és megosszák egymással tapasztalataikat arról, hogyan működnek ezek az imaközösségek.

„Az édesanyák imája a Mindenható Isten ajándéka mindannyiunk számára. Együtt imádkozva, a Szentírást olvasva megtanuljuk, hogy örömben és reményben éljük meg anyaságunkat” – hangzott el a találkozón. „Mindannyiunkat különösen inspirálnak azok a szavak, hogy az anyai szeretet képes megváltoztatni a világot” – mondta az egyik lelkes résztvevő.

Palojty Márta így foglalta össze a hétfégi találkozásokat: „Péntek este Tiszaújlakon mutatták be az Édesanyák Imáit magyar nyelven, mintegy 80 résztvevőnek. Szombaton Ungváron jöttek össze az érdeklődők: délelőtt, a magyar nyelvű találkozón mintegy 90, délután, az ukrán nyelvű találkozón 35 édesanya vett részt. Vasárnap a viski, técsői asszonyok imádkoztak együtt a vendégekkel, szám szerint 68-an. Minden találkozásban elhangzottak tanúságtételek arról, hogy a legjobb, amit a gyermekeinkért megtehetünk, ha átadjuk őket az Úrnak, aki jobban szereti őket, mint mi magunk. Családunkban a változások úgy kezdődnek, ha mi magunk változunk meg – ez az Istennek való önátadásban fejeződik ki leginkább, ami derűt, örömet hoz magával.

A lelkeség bemutatása és a tanúságtételek elhangzása után magát az imádságot „mutatták be” az előadók. Az egészen egyszerű imaszövegek, a csend, a Szentírás előkészíti szívünket arra, hogy teljesen az Úr kezébe tudjuk tenni a családunkat a következő hétre, és ne akarjuk „visszavenni” magunkra a gondokat.

sárnapján az Édesanyák Imái imacsoportok találkozására került sor Visken. A szentmise után a plébános atya nagy szeretettel köszöntötte az összegyűlt édesanyákat, valamint a magyar és a szlovák vezetőket, Berenkova Janát, Nagy Ágotát, Pajánova Jankát és Aneskát. Vendégeink maguk is édesanyák, akik évek óta imádkoznak gyermekeikért.

Az előadás kezdetén a Szentlélek segítségét hívtuk a „Jöjj Szentlélek Úristen” énekkel. Közel 70 édesanya hallgatta nagy érdeklődéssel a vezetőök tanúságtételét arról, hogyan kezdtek el annak idején imádkozni gyermekeikért. Megható volt számunkra, amit meséltek. Elmondták az alapszabályokat, hogyan végezzük a csoportos imákat, és azt is, mennyire fontos, hogy el tudjunk csendesülni minden egyes ima, szentírásolvasás után. Aláhúzták, hogy kicsit elmélkedjünk el az olvasottakon, és hogy mennyire fontos a 100%-os átadás. Tudnunk kell, hogy Jézus jobban szereti gyermekeinket, mint mi magunk.

A szünetben lehetőség volt Az önátadás öröme című könyv megvásárlására, amit Veronica Williams, az Édesanyák Imái mozgalom alapítója írt, a kis imafüzeteket ajándékba kaptuk. Az agapén az édesanyák megosztották benyomásaikat, és lehetőség volt kérdéseket is feltenni.

A szünet után az édesanyák közösen imádkoztak a meghívott vendégek vezetésével, majd a „Miatyánkkal” fejeződött be a találkozó. Hálatelt szívvel indultunk haza, megköszönve az Úrnak, az előadóknak és mindenkinek, aki részt vett a találkozón.”

Fényképek: az ungvári és a viski plébánia fb oldala

A heti kiscsoportos találkozások formájában megvalósuló ima azzal végződik, hogy ezt az „átadást” egy gesztussal is kifejezzük, amikor a családtagjaink nevét egyesével fehér korongokra írjuk, majd imádságban a kereszt elé tett kis kosárba helyezzük.”

Gyurcsák Erika összefoglalója a viski imatalálkozóba enged bepillantást nyernünk: „2024. február 18-án, nagybőjt első va-

HÁLAADÁS AZ ANYASÁGÉRT

Köszönjük Neked, Urunk, az anyaság ajándékát, azt az áldott és méltóságteljes hivatást.

Urunk, sokszor nem tudatosítjuk, hogy mennyire bízol bennünk, olyannyira, hogy gondunkra bízod drága gyermekeidet.

Kérünk Téged, segíts, hogy értékelni tudjuk az anyaság fontosságát.

Ámen.

Idén is megtartották Csapon a városi keresztutat

2015 óta Csapon minden év nagybőjtében keresztutat szerveznek közösen a római katolikus és a görögkatolikus egyház hívei. A háború kitörése óta a már hagyománynak számító városi keresztutat a békéért imádkozva járják, és a békéért ajánlják fel. A városi keresztút a görögkatolikus templom udvarán kezdődik és fejeződik be.

Az idei városi keresztútról Fekete Alica személyes hangvételű beszámolóját olvashatjuk.

„Lassan 10 éve annak, hogy első ízben rendezték meg Csapon a városi keresztutat. Azóta hagyománnyá vált, hogy nagybőjt 3. vasárnapján a környékbeli római és görögkatolikus hívek egy különleges hangulatú közös imádságra gyűlnek össze. A nagybőjt egyébként is egy ke-

gyelmi időszaka az egyházi évnek, amikor több lemondást, több csendet, több felajánlást vállalunk. Jó alkalom erre a húsvétot megelőző 40 nap, hogy bűnbánatot tartva, többet imádkozva, a keresztúti ájtatosságok egyedi erejével folyamatosan elmélkedjünk Jézus értünk önként vállalt szenvedéséről. Ha saját szenvedéseinket, gondjainkat, betegségeinket képesek vagyunk hozzá kapcsolni Krisztus kereszthordozásához, akkor hittel tudunk készülni a feltámadás örömhírének befogadására.

A háború sújtotta Ukrajna lakossága több mint két éve egy igazi keresztutat jár, megtapasztalva és átélve annak minden fájalmát, kínjait, a veszteségek és reményvesztettség állapotát. Ezért a csapi

városi keresztutat már harmadik alkalommal a békéért ajánljuk fel.

A közös ima a görögkatolikus templomból indult, és a város utcáin, a 15 stáció között imádkozva, elmélkedve, énekelve lassan haladt. A stációk között lehetőség volt a kereszthordozásra, ezzel is fizikai és lelki közösséget vállalva Krisztus szenvedésével.

Én nagyon hálás vagyok a mai szent alkalomért. Csodálatos és nem mindennapi eseménynek tartom, hogy ebben a gyűlölettel, haraggal és indulatoktól elvakult országban különböző felekezetű és nemzetiségű emberek békében, egymás iránti tisztelettel együtt tudnak imádkozni. Hiszek abban, hogy az imának legyőzhetetlen ereje van, és hiszek abban, hogy a világot csak a szeretet mentheti meg. Ennek a mai közös alkalomnak számomra az a különleges üzenete, hogy összefogással, szeretettel, a hit és az ima hatalmas erejével képesek vagyunk megváltoztatni a világot. A változás belőlünk indul, a szeretet szikrája belőlünk kipattanva képes óriási tüzet generálni, a hitünk másoknak is követendő példa lehet.

Köszönöm a szervezőknek, Szabó Attila és Thurzó Péter atyáknak és mindenkinek, aki segített a mai imádságos alkalom szervezésében. Istennek legyen hála!”

Fényképek: Csapi Római Katolikus Plébánia facebook oldala

Határokon átívelő szolidaritás-lánc

Pájerszka Katalint sokan ismerik Kárpátalján. Szlovákiában született, de már 16 éve Munkácson él. Cigánypasztorációval foglalkozik. Amióta kitört a háború, havonta egyszer egy furgon volánja mögött több ezer kilométert tesz meg, hogy humanitárius segélyt szállítson a háborús övezetekbe. Mint a Szepesi Katolikus Szeretetszolgálat alkalmazottja, a nyugat-ukrajnai Munkácson helyi koordinátorként dolgozik.

„Vallásos családból származom, nyolcan vagyunk testvérek, két testvérem pap. Szüleink kiskoruktól fogva arra tanítottak bennünket, hogy minden nap legalább egy jó cselekedetet tegyünk egy másik ember javára” – mondta magáról nem régen egy interjúban. „Átlagosan havonta egyszer utazom. Az emberek, akik

kel ott találkozom, már közeli barátaim. Valahányszor megtöltöm az autót élelmiszerral, ruhákkal és egyéb dolgokkal egy utazás előtt, azokra az emberekre gondolok, akiknek köszönhetően segíthetünk másokon. Számos konkrét személyről van szó, akiket személyesen nem ismerek, de egy dolgot biztosan tudok: jószívűek és nagylelkűek a háborúban szenvedőkkel szemben. Nagyon hálás vagyok nekik.”¹

Tavaly decemberben az olaszországi Areseben Szent X. Pió érmet kapott. A helyi plébánia vasárnaponként megjelenő közlönyében a helyi karitás csoport beszámolót írt Katalin missziós tevékenységéről.

Isten szeretetének jele a háború rettenetében Egy másoknak szentelt élet

A híres ének szavai „Ahol szeretet és jószág, ott van Istenünk” váltak láthatóvá a tények által, amiket Katalin mesélt el a Szalézi központ előadótermében, az aresei „Atelier per la Pace” (Műhely a Békéért) és a „Commissione carità e missione” (Jótékonyági és missziós bizottság) közreműködésével szervezett találkozón.

Katalin Ukrajnában él, a szlovák Karitás munkatársaként együtt dolgozik a Munkácsi Karitással. Amikor kitört a háború, feltette magának a kérdést, hogy mi a feladata ebben a helyzetben. Rendelkezésre bocsátva saját magát, erejét, talentumait, munkáját, Isten szeretetének kézzel fogható közvetítőjévé vált azzal, hogy folyamatosan segíti a herszoni és harkivi területek lakosságát, beleértve a vidék összes települését is. Minden útja alkalmával 1800 és 5500 km közötti távot tesz meg.

Amikor nálunk járt, azt mondta, hogy ő önmagában nem sokat ér, csak egy szem a segítségnyújtás és a szolidaritás láncában, aminek mi is része vagyunk. A történeteiből kitűnik, hogy a konkrét segítségen túl nagyon fontos az a személyes kapcsolat, ami a látogatások során kiépül a megsegített emberekkel.

A meglátogandó családok iránti szeretete már út közben elkezdődik, amikor mindenkiért imádkozva Isten irgalmára és gondviselésére bizza őket. Az

Isten irgalmát és Gondviselését számtalan alkalommal megtapasztalta már. Egyik alkalommal például egy anya cumisüveget kért a gyermekének. Katalin mondta, nem valószínű, hogy lesz a csomagokban, de nem adta fel. Véletlenül kivett egy dobozt a sok közül, amire az volt írva, hogy „gyerekeknek szánt termékek”, és pont abban a dobozban talált egy cumisüveget.

Máskor indulásnál csak úgy, mert éppen kéznél volt, betett egy doboz pelenkát az autóba. Útközben áthaladtak egy lebombázott területen, ahol azt mondták, már nincs ott senki. Az út szélén megpillantott egy kecskét, s azt gondolta, hogy akkor embereknek is kell lenniük. Így talált rá egy családra, akik ott maradtak, mert az apa mozgásképtelen volt. El kellett hagynia a kórházat, de nem volt hová menniük. Neki pont pelenkákra volt szüksége.

Egy másik útja során megtudta, hogy Herszonban lebombázták a gátat. Vissza fordultak, hogy azonnal segítséget vigyen a városba. Útközben „véletlenül” találtak egy kamionnal, ami vizet szállított, ezért elhatározták, hogy megtöltik vízzel, amijük csak van, mert a kisebb furgonok könnyebben közlekednek a tönkretett utakon, és hamarabb el tudnak menekülni, ha bombázni kezdenek. A területre érve észrevették, hogy az embereknek sürgősen vízre volt szükségük. Visszatértek Harkivba, majd ismét Herszonba, hogy újabb adományokat vigyenek, így öt nap alatt 8000 kilométer tettek meg.

A félelem és a folyamatos bombázások nem tudják őt megállítani. Erőt merít az imából és a szentmisén való részvételtől, legyen az akár hajnali négykor is, és elégedett, amikor meglátja a felragyogó arcokat a Karitás kisbusz érkezésekor. Persze a szenvedés, amivel találkozik, valóban nagy, de ahogy Katalin mondja, az érkező segítségen keresztül az emberek meglátják az Isten irgalmát. Ezen kívül pedig érzi azt a támogatást, amit a többiek imája által kap.

Katalinnak adományoztuk a Szent X. Pió érmet, akinek nagy tisztelője és egy „Csomóoldó Szüzanya” szobrocskát, akinek az új munkácsi Karitás-raktárt szentelték.

Mindkét ajándékot a Szent Péter és Pál templomban Jean Claude atya, aresei plébános szentelve meg, különleges védelmet kérve Katalinra és küldetésére, amelyet továbbra is támogat az Atelier per la Pace.

A találkozó nem csak egy érdekes tanúságtétel volt a résztvevők számára, hanem hitben és bátorságban való feltöltődés, valamint a jelenlévők motivációt kaptak a másokért való tevékeny életre is.

Az aresei karitás kommunikációs csoportja
¹ zivot.pluska.sk

Forrás: Az aresei Szent Péter és Pál plébánia „Il Primo Giorno” című közlönye, 2023. december 3., 2. oldal

Szent X. Piusz pápa és a Csomóoldó Boldogasszony

Az érem és a szobor névadói

Arese – ahol Pájerszka Katalin átvette az érmet és a szobrot – egy olaszországi község Lombardiában, Milánótól észak-nyugatra. Az aresei Atelier per la pace egyesület 2022 márciusában alakult 4-5 nő kezdeményezésére, akik valami hasznosat akartak tenni. Az ukrainai háború nyitott utat nekik, így kezdtek el gyűjtést szervezni és foglalkozni a térségbe érkezett menekültekkel. De szerettek volna ennél többet tenni, ezért felvették a kapcsolatot a Kárpátaljai Szent Márton Karitással, akikkel egyre szorosabbá vált a kapcsolat. 400 kg tartós élelmiszer, szünetmentes tápegységek – ezek alkották a segítség nyújtás első lépéseit, melyeket újabbak követtek több, mint 200 doboznyi téli ruha és takaró, valamint lábbelik, higiéniai termékek, élelmiszer és 360 kg narancs formájában.

X. Piusz (Giuseppe Melchiorre Sarto; Riese, 1835. június 2. – Róma, 1914. augusztus 20.) a Katolikus Egyház 257. pápája volt. 1903. augusztus 4-én választották meg pápának. Sarto tiltakozott, és csakis társai kérésére fogadta el az új feladatot, mint élete legnehezebb keresztjét. Nehéz szívvel vállalta, mivel azt tartotta magáról, hogy nem képes ellátni e magasrendű megbízatást. A valóság azonban másról tanuskodott – hangsúlyozta 2010 augusztusában mondott tanításában XVI. Benedek pápa. Így fogalmazott: „Szent X. Piusz pápasága kitörölhetetlen nyomot hagyott az Egyház történetében, nagy jelentőségű reformot valósított meg, amint azt pápai jelszava is bizonyítja: Instaurare omnia in Christo – Megújítani mindent Krisztusban”.

Számtalan kezdeményezés fűződik X. Piusz nevéhez: újjászervezte a Szentszék vezetését, a Római Kúriát, elindította az új Egyházi Törvénykönyv szövegezését, reformokat vezetett be a papképzésben, gondoskodott a nép hitének elmélyítéséről. Szívügye volt a papok megszentelődése, mert úgy látta, hogy „a papnak először saját magában kell megformálnia Krisztust, ha ugyanezt másokban végre akarja hajtani”.

A lelki élet embere volt, ugyanakkor támogatta az intézményeket és a szervezeteket, ha úgy látta, hogy azok a belső élet kibontakozásának az eszközei. Hamar felismerte a katolikus sajtó jelentőségét: velencei pátriárkaként egyszer mellkeresztjét adta zálogba, hogy a helyi katolikus lapot átsegítse anyagi nehézségein.

Különös gondot fordított az Eucharisziára és a lelki életre. Tőle származik a liturgikus élet kulcsszava, az *actuosa participatio*, a tevékeny részvétel. Az volt a célja, hogy „a hívek a szentmisét imádkozzák, és ne mise közben imádkozzanak”. Indítványozta és szorgalmazta a gyakori, lehetőleg napi áldozást is: „Senkit sem szabad visszatartani az áldozástól, ha a kegyelem állapotában van, és jó szándékkal közeledik a szent asztalhoz.” Indítványozta, hogy a gyermekek az addigi gyakorlattól eltérően korábban lehessenek elsőáldozók.

Az egyszerűség, alázatosság, kimeríthetetlen szeretet, jóság, nagylelkűség és erősség erénye jellemezte, továbbá finom humor, mellyel a merev szertartásosságot is fel tudta deríteni. Sze-

rette magát jó vidéki plébánosnak mutatni. Ahol csak tehetette, kereste a nép közelségét. Ha prédikált vagy más alkalmakkor szólt az emberekhez, szava egyszerű volt és világos, s a szívből fakadt a szó.

Élete utolsó éveit beárnyékolta a háború. 1914. augusztus 2-án felhívást intézett a világ katolikusaihoz, amelyben mély fájdalomnak adott hangot. Néhány nappal később, augusztus 20-án hunyt el, életszentség hírében. Kívánságára testét nem balzsamozták be. Amikor a boldoggáavatáskor felnyitották a sírt, testét teljes épségben találták.

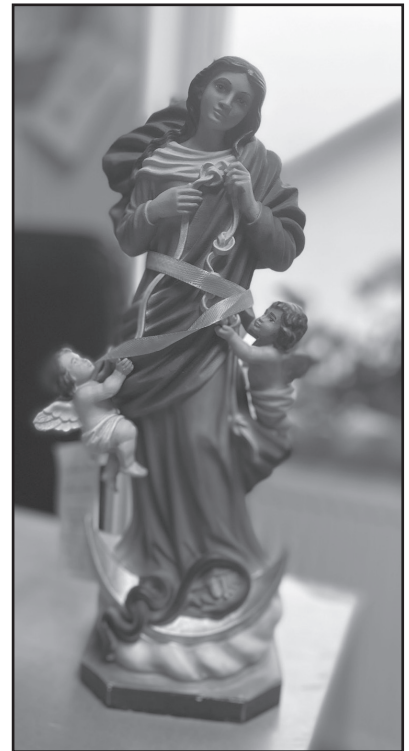
XII. Piusz pápa 1951. június 3-án nyilvánította boldoggá, majd 1954. május 29-én a szentek sorába iktatta. Romlatlan teste a Szent Péter-bazilikában, az első bal oldali mellékkápolnában nyugszik.

A Csomóoldó Boldogasszony tiszteletére 1989-ben, az ausztriai Styriában szenteltek templomot először a világon, a csernobili katasztrófa okozta válsághelyzet után.

Az eredeti kegykép az augsburgi templomban található, melyet a Langenmantel-család 1700 körül, a századforduló alkalmából adományozott a templomnak. A festményt Hieronymus Ambrosius Langenmantel (1641–1718), az augsburgi Szent Péter-monostor papja rendelte meg, hálából Szűz Mária közbenjárásáért, melynek köszönhetően nagyapja és nagyanyja túljutottak egy súlyos házassági válságon.

A válás szélére jutott házaspár Jakob Rem ingolstadti, osztrák származású jezsuitához fordult, aki híres volt Mária iránti tiszteletéről és bölcs tanácsairól – olvasható a Corazones nevű argentin oldalon. Négyyszer látogattak el Rem atyához, hogy vele együtt imádkozzanak, és tanácsait meghallgassák. Utolsó látogatásuk alkalmával Jakob Rem a Szűzanya képe előtt imádkozott, és jelképesen felemelt egy fehér esküvői szalagot – mellyel a kor szokása szerint a házassodó párt „kötötték össze” –, és odanyújtotta Mária-nak, miközben maga kezdte bogozgatni a rajta lévő csomókat. Mihelyt Mária-nak nyújtotta a szalagot, az ragyogó fehérré változott. Ezután az imádság után férj és feleség között helyreállt a béke, házasságuk túljutott a válságon.

Szűz Mária a barokk kegyképen a holdsarlón áll, angyalok veszik körül, fejét tizenkét csillag koronázza; fölötte a Szentlélek látható galamb alakjában. Egy hosszú, fehér szalagot tart kezében, melyen sorjában kibogozza a csomókat. Lába egy szintén összecsomózódott kígyón nyugszik. A festmény alsó részén Tóbiás prófétát láthatjuk a kutyájával és az angyallal, amint éppen úton vannak, hogy megkérjék Sára kezét.

Összeállította: Molnár M. Katalin

Boldog Matulaitis-Matulewicz György (1871-1927)

Olyan korban élünk, amely alapjaiban kezdi ki és támadja emberi létünket, méltóságunkat, megzavarja lelki békénket. Lángba borult világunkban a 20. század első, szintén viharos negyedében élő boldog Matulaitis-Matulewicz György püspök nekünk is kapaszkodót nyújthat, egész tanúságtevő életével, szellemiségével.

„Nem kell félni attól, hogy szenvednünk kell majd Isten dicsőségéért és az Egyház javára – írja –, nem kell félni bizonyos kockázattól, hogy veszélynek tesszük ki magunkat (...) ott érdemes kockáztatni, ahol nem kell félni a vereségtől. (...) Isten előtt semmit nem veszíthetünk, csak nyerhetünk.”

Boldogunk még Jurgis Matulaitis néven született egy litván paraszti család nyolcadik gyermekeként 1871. április 13-án, Mariampolban, mely akkor még az Orosz Birodalom részét képezte. Mindkét szülőjét korán elveszítette, és nagybátyja családjában nevelkedett. Gyermekkorától haláláig a későn felismert súlyos csonttuberkulózis gyötörte. Az ebből adódó kényszerű megszakítások ellenére Jurgis mégis kijárta a gimnáziumot. Majd unokatestvére, Jan Matulaitis szemináriumi tanár támogatásával Kelczen felvételt nyert a teológiai szemináriumba. Miután 1893-ban a szemináriumot a cári hatóságok parancsára bezárták, Jurgis a varsói szemináriumba költözött. Innentől már lengyel módra, Jerzy Matulewicz-ként viselte a nevét. A varsói teológiai szeminárium egyik legjobbjaként elküldték tanulni a Szentpétervári Imperial Római Katolikus Teológiai Akadémiára (az 1917-es októberi forradalmat követően az akadémiát a lengyelországi Lublini Katolikus Egyetemre költöztették), ahol aranyéremmel végzett, és 1898-ban pappá szentelték. „Uram, segíts, hogy gyertyaként tövig égjek oltárodon” – írja fiatal papként.

Pappá szentelését követően több hónapon át erőteljes lábfájás kínozta, ami miatt németországi kezelésre kényszerült. Ott diagnosztizálták betegségét, és hamarosan meg is műtötték. Ezt követően, hitben is elmélyülve, Svájcban tanult tovább a Fribourgi Egyetemen, ahol megvédte doktori disszertációját. 1904-ben betegsége újra felerősödött, és ezúttal a prágai városi kórházban vetették alá újabb fájdalmas, de hatékony kezelésnek. Fizikai szenvedései közepette mélyült el missziós lelkiülete. 1905-ben megalapította a Keresztény Dolgozók Társaságát és szerkesztette annak folyóiratát. Közben előadásokat, tanári konferenciákat tartott, segítette a diákokat. 1907-től már a szentpétervári teológiai akadémián találjuk, az újonnan megnyílt szociológia tanszék első professzoraként, majd 1909-től már a dogmatikai teológia tanszékét vezette.

A katolikus egyház tevékenységét azonban az Orosz Birodalomban számos korlátozás nehezítette, ezért Jerzy Matulewicz, odaadó pásztorként aktívan kereste a szolgálat mind újabb lehetőségeit. Azt vallotta: „Lépj bátran arra az útra, amelyet Isten kínál neked, és csak ezután tördj azzal, hogyan győzheted le a nehézségeket vagy hogyan kerülheted el őket. Amikor Isten megengedi a szerencsétlenségeket, segít elviselni, valamint megtanít arra, hogyan kell legyőzni azokat.”

Világi papként titokban csatlakozott az addigra kihaló félben lévő Mariánus Atyák Rendjéhez, miután feltárult karizmatikus apostoli tulajdonsága. Sikerült új életet lehelnie a rend életébe és azt gyökeresen átalakítani. Figyelembe véve a földalatti vallási közösségek tevékenységének valós körülményeit, új regulát írt a kongregációról alakult rend számára, amelyet X. Pius pápa 1910. szeptember 15-én hagyott jóvá.

1911 júliusában Matulewicz atyát a megújított rend provinciálisává választották. Ekkor lemondott a szentpétervári akadémián betöltött pozíciójáról, és a svájci Fribourgba távozott, ahol a Mariánus Atyák noviciátusát nyitotta meg Nevelés Háza néven.

Innen Rómába ment a Mariánus-rend ügyeit intézni. Majd 1913-ban egy hónapra Amerikába utazott, amely idő alatt Chicagóban megalapította rendjük első amerikai kolostorát is. Miután visszatért Varsóba, kitört a világháború, amely ellehetlenítette a további utazásokat. De ami addig ösztönözte, arról így írt: „Bátran és merészen kell haladnunk a cél felé az Isten által meghatározott úton, nem figyelve semmilyen akadályra, nem félve semmitől, amíg a Szentlélek vezet bennünket. Ha telve vagyunk Isten szellemével, akkor végül mindent legyőzünk.”

A tehetséges szervező, Jerzy Matulewicz, korát megelőzve aktívan együttműködött a laikusokkal, párbeszédet alakított ki a nem katolikus keresztényekkel, miközben kiemelt figyelmet fordított a társadalmi problémákra. Legbuzgóbb vágya az volt, hogy Pál apostol példáját követve „mindenkinek mindene” legyen. Írásaiban ez áll: „Az ember csak akkor nyeri el Isten fiainak igazi szabadságát, amikor az önszeretetet legyőzve felölti Krisztus szellemének és szeretetének ruháját (...). Amikor Isten szeretete áthatja és kitágítja szívünket, az olyan hatalmasá válik, hogy minden embert átölel, nemzetiségtől függetlenül.”

Az 1917-es oroszországi forradalom után Lengyelország és Litvánia elnyerte függetlenségét, és a vilnai régió vita tárgyává vált a két ország között. Néhány hónappal később, 1908-ban XI. Pius pápa Vilna érseki rangjára emelte Matulaitis-Matulewicz Györgyöt, aki rendkívül nehéz és kényes körülmények között találta magát. Mindent megtett annak érdekében, hogy megakadályozza a főegyházmegye felosztását.

Válaszként az egyházmegyéjében uralkodó nehéz vallási és társadalmi helyzet kihívására, György püspök 1923-ban a Szentszék jóváhagyásával megalapította az Oltáriszentségi Jézus Szolgáló Nővéreinek közösségét, avagy az Eucharisztikus Nővérek Kongregációját. Az alapító terve szerint a hazájuk nyelvét és kultúráját jól ismerő nővérek új közössége arra volt hivatva, hogy segítsen megtalálni az Istenhez vezető utat azoknak, akiknek a legnagyobb szükségük volt rá. Miközben iskolák és műhelyek munkáját irányították, szegényeket és betegeket gondoztak, párbeszédet folytattak más vallású hívőkkel. A kongregáció első háza a mai fehéroroszországi Druva városában nyílt meg. „Az emberek közötti tevékenységünk fő jellemzője az a képesség, hogy egyesítsük, szervezzük és bevonjuk az embereket az Egyház védelmének, terjesztésének és dicsőítésének munkájába” – szövelt a püspöki biztatás a nővérek felé.

A lengyel-litván kapcsolatok súlyosbodásának tetőfokán, 1925-ben XI. Pius pápa, személyes kérésére, felmentette Matulewicz Györgyöt főpásztori tisztsége alól, Adulis érseki címet kapott, és Litvánia apostoli vizitátora lett. Két évvel később, 1927. január 27-én Kaunasban György püspök belehalt a csonttuberkulózisba, amelyetől egész életében szenvedett. 1987. június 28-án, Litvánia kereszténnyé válásának 600. évfordulója alkalmából II. János Pál pápa boldoggá avatta Matulaitis-Matulewicz Györgyöt, aki gazdag lelki örökséget hagyott hátra.

Az általa alapított Eucharisztikus Nővérek mélyen hordozzák azon biztatását: „Aki elveszti lelkét Istenben és Istenért, az megtalálja, de már szentként, tisztaként, istenesként, és megmenti azt, sőt általa még sok másokét is.” A 20. század folyamán a nővérek bár többször élték meg a bénító tehetetlenséget, kényszerültek földalatti, illegális működésre, de alapítójuk szellemi örökségéből is merítve, a nehézségeket leküzdve, kiterjesztették tevékenységüket Szibériára és Kazahsztánra, a szovjet diktatúra által száműzött litvánok, lengyelek, németek körében. 1991-től már nyíltabban működtek és mára öt országban folytatják áldásos munkájukat, a diaszpórában élő helyi egyházak igényeinek megfelelően, mindenekelett a katekézisnek szentelve magukat.

Összeállította: Riskó Marianna

Hírmorzsák

„Van segítség, gyógyír a nyomorúságban, bajban, betegségben” – írja a Katolikus Karitászs orvosmissziója. Idén második alkalommal látogatott az orvoscsoport Kárpátaljára. A ráti Szent Mihály Gyermekotthon meleg vendégszeretettel fogadta a Spányi Antal püspökkel és Écsy Gábor atyával érkező delegációt. Negyedik alkalommal tartózkodott a Katolikus Karitászs orvosmissziója a családtípusú gyermekotthonban, hogy szűrővizsgálatokat végezzenek mind az otthon lakói, mind a Ráton és a környéken élők körében. A házigazdák – az otthon vezetője, Bíró Péter és édesanyja, Mária, Majnek Antal püspök, aki nyugalmába vonulása óta Ráton él, Veteócki Melinda, a rehabilitációs központ vezetője, Vida László első beosztott konzul Ungvárról – szeretettel fogadták a vendégeket a Találkozások háza nevet viselő ráti Szent Mihály Gyermekotthon központi épületében. Az orvosmisszió látogatása alkalom volt arra is, hogy fehér asztal mellett egymás társaságából, az átélt nehézségek megosztásából erőt merítsenek.

Február 9. és 11. között az ukrajnai Caritas SPES, az ausztriai karitással együttműködve stratégiai tervezéssel foglalkozó fórumot tartott Jablonicában, amelyre az ország minden részéről érkeztek karitászs önkéntesek. A fórumon közel 40 résztvevő vett részt az ukrajnai római katolikus egyház mind a 7 egyházmegyéjéből. A rendezvény fő célja a Caritas SPES önkéntes tevékenységeinek stratégiai megtervezése, az önkéntesek és koordinátorok projektgondolkodásban való képzése volt. Egyházmegyenket Babinetz Katalin, a szegénykonyha és melegedő vezetője és Kovács Mónika karitászs önkéntes képviselték.

2024. február 5. és 7. között nemzetközi Karitászs Partner Találkozót tartottak Budapesten az ukrajnai humanitárius segítségnyújtás jövőjéről. A konferencián többek között arra keresték

a megoldást, hogyan tudnák hatékonyabban segíteni azokat az embereket, akik az Ukrajnában dúló háborús helyzet miatt menekültté váltak, és akiknek az integrációját és támogatását hosszú távon kell megoldani. Kilenc ország Karitászs-képviselői, a Caritas Europa és a Catholic Relief Services részvételével megrendezett szakmai találkozót a jövőbeni közös humanitárius összefogás útjait kereste az elhúzódó ukrajnai háborús helyzetre reagálva. Ausztria, Bulgária, Csehország, Lengyelország, Románia, Szlovákia, Norvégia, Magyarország és Ukrajna karitászs-szervezeteinek képviselői három napot töltöttek a magyar fővárosban. A partnertalálkozó mindig egy-egy nemzeti karitászs kezdeményezése. Meghívása az együttműködő szervezeteknek szól, azoknak, akiket támogatnak, s akiktől támogatást kapnak. Vjacseszlav Grinevics SAC, az ukrajnai Caritas SPES ügyvezető igazgatója elmondta: egyáltalán nem voltak felkészülve arra az óriási pusztításra, amelyet a háború hozott életükbe. „Nem ugyanazok vagyunk, akik korábban. Minden megváltozott” – írta le helyzetüket. Szólt arról a belső fájdalomról, amit nap, mint nap átélnek. „Ebben a helyzetben sokat jelent, hogy nem vagyunk magunkra hagyva, hanem folyamatosan megtapasztaljuk a szolidaritást.”

2024. február 22-én a Munkácsy Mihály Magyar Házban megemlékezést tartottak Munkácsy Mihály, világhírű magyar festő születésének 180. évfordulója alkalmából. A festőművész szülővárosában, Munkácson, a róla elnevezett magyar házban Cseh Áron, Magyarország Ungvári Főkonzulátusának vezető konzulja és Tarpai József, a ház igazgatója mondott beszédet. Az ünnepség keretében a résztvevők megkoszorúzták Munkácsy Mihály mellszobrát, Kopriva Attila alkotását. Az emlékünnepségen Popovics Béla, művészettörténész tartott előadást a festő életéről, munkásságáról, a szülővárosához fűződő, egész életén át

tartó kötődéséről. Az ünnepség zárásaként a szervezők fölvágták a jubileumra készített tortát, amelyen Munkácsy Mihály arc-képét formázták meg.

Február 3. hétfőjén, Ungváron lelkinapot tartottak a Karitászmunkások és munkatársai részére. Szép számmal gyűltek össze az egyházközségi karitászmunkások részvételével, hogy segítő tevékenységükben egy rövid időre megálljanak, együtt Jézusra tekintsenek, és újult erővel folytassák másokért végzett szolgálatukat.

Lelki megújulás céljából gyűltek össze munkácsi, ungvári és Sepetivkából érkezett házaspárok február 24-én, az Ungvári Szent Gellért Római Katolikus Kollégiumban. A 38 résztvevő találkozója ismerkedéssel kezdődött. A program részét képezte a kereszttű, a szentmise, a szentségimádás. Valentin Tokár OFM atya előadást tartott, az Énekek Éneke könyvének véglegényét és mennyasszonyát mutatta be, valamint a Biblia e könyvében olvasható szerelmes himnuszokban megfogalmazott érzelmekről beszélt. A találkozó csúcspontja a szentmise volt, melyet Fizer Jevhen, munkácsi káplán mutatott be. Mivel ezen a napon emlékeztek meg a háború kitérésének második évfordulójáról, a szentmisét a háború befejezéséért és a háború okozóinak megtéréséért ajánlották fel. A találkozó ideje alatt lehetőség volt szentgyónásra és a kötetlen beszélgetésekre is. A program keretében a jelenlévők elsétálhattak a XII. században épült rotundához, Kárpátalja legrégebbi templomához is.

2024. február utolsó napjaiban, két részben zajlott egyházmegyénkben a szabadulás és a belső gyógyulás imája elnevezésű tanulmányi kurzus. A szeptemberben először, nagy sikerrel megrendezett kurzus folytatásaként most a laikusok számára is lehetőség nyílt arra, hogy elmélyítsék a Neil Lozano által kidolgozott ötkulcsos ima modellt. Február 24-én és 25-én több, mint 30-an vettek részt a tanfolyam első részén, amelynek keretében nemcsak tanulták, hanem meg is tapasztalták az ima felszabadító erejét. Február 26-án és 27-én volt a tanfolyam második része azoknak, akik szeretnének ezzel az ima modellel másokat is

szolgálni. A képzést most is Lengyelországból, az Irgalmasság Házaiból érkezett csoport tartotta, akiknek munkáját fordítók álló csoport segítette. A képzésnek a Szent József Nővérek lelki gyakorlatos háza adott otthont Pósházán.

Az „Életem fája” projekt új helyének megnyitására került sor január 30-án Munkácson. Lucsok Péter Miklós OP megyéspüspök, aki jelen volt a megnyitón, megszentelte a projekt új helyiségét. A püspök atya kezdettől fogva támogatja az „Életem fája” kezdeményezés beindítását, amely Ungváron, Munkácson és Szolyván működik, és azon önkéntesek megsegítésére jött létre, akik a háború kezdete óta fáradhatatlanul segítik a rászorulókat. Ebben a közösségben különböző korú és érdeklődésű emberek találkoznak azzal a céllal, hogy mindenki megtalálhassa azt, ami kedvére való, amitől feltöltődik.

Az „Életem fája” egy olyan közeg, ahol lelkileg, érzelmileg biztonságban érezheti magát az ember, ahol nyugalom veszi körül, és ahol nem marad magára egy háborús országban. Célja a gyerekek lelki és érzelmi állapotának javítása, a szülők pszichológiai nevelése, lelki, mentális problémáiknak megoldása, az egészséges családi környezet kialakítása, az idősek lelki megsegítése, a katonák lelki, mentális egészségének helyreállítása, a katonák családjainak segítése, az önkéntesek lelki támogatása.

Február 27-én és 28-án ülésezett Berdicsivben az ifjúsági pasztorációért felelős bizottság. A találkozóra minden egyházmegyéből eljöttek a fiatalok pasztorációjával megbízott lelkipásztorok, valamint jelen voltak a bizottság ifjúsági tanácsának tagjai. Egyházmegyénket Holotyuk Jurij képviselte. Minden egyházmegye képviselője elmondta, miként munkálkodik a fiatalok körében, milyen rendezvényeket szerveztek, és milyen programok megvalósítására kerül sor idén. A sűrű munkatalálkozó

egyik témájaként Valdemar Pavelec atya, az Ifjúsági Világtalálkozó ukrainai főszervezője megosztotta gondolatait a 2025-ös szentév ifjúsági jubileumának előkészítésével kapcsolatban. Az Ukrainai Egyházmegyei Ifjúsági napok témájához Ferenc pápa egyik, fiatalokhoz intézett üzenetét vették alapul: „Akik az Urban bízának, új erőre kapnak” (Iz 40,31). Ezen kívül megfogalmazták a 2024-es Nevelés hetének témáját, mely „Az okoskészülékek Istene” címet kapta.

Március elején újra Kárpátalján járt a Pro Cultura Hungarica-díjas versvándor, Tóth Péter Lóránt. Március 3-án a szürtei római katolikus templomban lehetett vele találkozni és meghallgatni szívet melengető előadó délutánját. Előadásában ez alkalommal „Toldi írójához elküldöm lelkemet” címmel, Petőfi és Arany barátsága került fókuszba.

„Petőfi ott van a kárpát-medencei magyarság génjeiben, testünk minden pórusában. Ott van a világunkhoz fűződő viszonyainkban, minden útkeresésünkben, lázadásunkban, a szülőföldünk iránt érzett szeretetünkben, igazságérzetünkben, hűségünkben. Arany pedig az önkifejezésünkben, anyanyelvünkben: ő használta a legtöbb (60 ezer!) kifejezést írásaiban. Ő az anyanyelvünk minden mélysége is magassága. Kettőjük egymást tisztelő és elismerő, ugyanakkor baráti élcel és pajkossággal fűszerezett kapcsolata tágabb értelmezésű üzenetet is közvetít a ma emberének azzal, hogy két teljesen más habitusú, világszemléletű és érdeklődésű ember képes volt arra, hogy megtalálja a másikhoz a kapcsolatot, a közös pontokat” – mondta a Kunszentmiklóson élő versvándor-tanár.

Ignác Mária többek között így írt az eseményről: „A mostani háborús időkben különösen fontosak az ilyen lelket melengető előadások, rendezvények. Hálásan köszönjük Tóth Péter Lórántnak és a szervezőknek egyaránt, hogy részesei lehettünk az irodalmi előadásnak. Isten áldja fáradozásukat és kitaró munkájukat.”

2024. március 5. és 8. között Brjuhovicsban tartották Ukrajna Püspöki Konferenciájának 60. plenáris ülését.

A találkozó lelki részét Gerhard Müller bíboros vezette. Az ukrainai apostoli nuncius, Visvaldas Kulkobas érsek tájékoztatta a püspököket az egyház jelenlegi helyzetéről a világban, és beszélt a Vatikán és Ukrajna állami kapcsolatok terén történt együttműködéséről. A találkozó során a püspökök buzgón imádkoztak Ukrajnáért és az igazságos békéért. Sok időt szenteltek annak, hogy megvitassák az ukrán földön jelenleg is zajló háborús helyzetet. A püspökök az Ukrán Kálvária státuszt adományozták a Sargorodban található Úr szenvedése szentélynek és a hozzá tartozó keresztútnek. A találkozó során jóváhagyták a püspöki konferencia bizottságainak összetételét és szabályzatát, továbbá az új liturgikus könyveket, köztük az Agendát, amely hamarosan meg fog jelenni, valamint jóváhagyták az ukrainai egyház közeljövőre vonatkozó fejlődési tervét.

Március 5-én volt az ötödik évfordulója annak, hogy Munkács, a Szent József kápolnában elindult az egész napos szentségimádás, ami sok lelki gyümölcsöt termelt. Ebből az alkalomból Fizer Jevhen atya vezetésével összegyűltek a rendszeres imaórát vállaló hívek, hogy megosszák egymással az Oltáriszentség előtti imából fakadó tapasztalataikat. Jézus, aki valóságosan jelen van az Oltáriszentségben, továbbra is vár mindenkit, aki találkozni szeretne Vele.

A szív szabadsága elnevezéssel tartottak lelkigyakorlatot Szinyákon március 8. és 10. között.

Március 15. és 17. között Munkácsban tartottak Új Élet Krisztusban elnevezésű lelkigyakorlatot.

A nagybőjt folyamán minden egyházközségben keresztutat jártak a hívek. Volt gyerekek, édesanyák, apák, férfiak, hitoktatók, családok, cserkészek keresztútja, vagy „csak” egyszerűen Isten népének keresztútja, akik összegyűltek, hogy Jézussal együtt végigjárják szenvedésének állomásait, hogy egyesítsék saját fájdalmaikat Jézus megváltó szenvedésével, és hogy emlékezzenek arra, hogy – bár a XIV. állomás a keresztút utolsó állomása – a Krisztusban való élet nem ér ott véget...

2024. március 24-én, Korláthelmeceken ismét megszervezték a már hagyománynak számító virágvasárnapra szabadtéri keresztutat, amelyre az egyházmegye minden területéről érkeztek hívek. Voltak, akik gyalog, voltak, akik autóval vagy kerékpárral, és voltak olyan egyházközségek, ahonnan külön busszal jöttek a Jézust elkísérni vágyó zarándokok.

Március 22-től 24-ig a szinyáki lelkigyakorlatos házban tartottak lelkigyakorlatot azoknak, akik alkohol-, kábítószer- vagy játékfüggőségtől szenvednek. A résztvevők és a szervezők közösen keresték a gyógyuláshoz vezető kiutat a szenvedélybetegség helyzetéből Istenre bízva gyengeségeiket, elbotlásait.

A Húsvét jelképei

A húsvét a kereszténység legnagyobb ünnepe, az „ünnepek ünnepe”, Jézus Krisztus feltámadásának és vele az emberiség megváltásának ünnepe. Időpontja a 325-ben tartott első niceai zsinat döntése értelmében a tavaszi napéjegyenlőséget követő holdtölte utáni első vasárnap. Tehát mozgó ünnep, március 22. és április 25. közé esik. Mindig nagyon tetszett, hogy a keresztény ünnepek nem szakadnak el a múlttól, hanem új értelemmel, új jelentéssel töltik meg azokat: ahogyan maga Jézus is mondta: „... Nem megszüntetni jöttem, hanem teljessé tenni” (Mt 5, 17). Így van ez a húsvéttal is, melynek fennmaradt hagyományai és népszokásai a múltba gyökereznek, és új jelentéssel töltik meg azokat.

Mindannyian átérezzük, hogy a gyermekkorunk „ünnepi szokásai” mélyen belénk ivódnak, és csak akkor döbbenünk rá, hogy ami nekem természetes, azt máshol nem is ismerik, vagy másképpen ismerik, amikor más országok kultúrájával kerülünk kapcsolatba.

Gyermekként eszünkbe sem jut, hogy mi köze a nyuszinak a húsvéthoz, vagy, hogy lehet az, hogy a csokinyuszi és a pirostojás jól megférnek egy kosárban a báránnyal. Ahogy azon sem kezdünk el gondolkodni, hogy kerül a csokifinomságokkal teli „nyuszi fészek” a szobába, amikor visszaérünk a feltámadási miséről, vagy, hogy kerülnek a csokitojások a kertünk pázsitjára, húsvétvasárnap reggelére. Azon sem töprengünk, miért van a pászkaszentelés, a tojásfestés, a locsolkodás. Önfelédten örülünk neki, létünk részévé válik, majd később „beérik”, felnőttkorunkra új jelentést kap. Nézzünk meg néhány szimbólumot közelebbről is!

A báránynak közismerten nagyon mély jelentése van a Szentírásban és a keresztény hagyományban. Az egyik legősibb áldozati állat, már Ábrahám történetében előkerül, de ott van az Egyiptomból való kivonulásnál is, ahol a kiválasztottak a feláldozott bárány vérével kenik be otthonaik bejáratát, hogy a halál angyala ne árthasson az ott lakóknak. Izajás próféta beszél Isten szolgájáról, aki a húsvéti áldozati báránnyal hasonlóan életét adja Istennek a bűnökért cserébe. Ráadásul arám nyelven, amelyen a Názáreti Jézus és kortársai egymás között beszéltek, a szolga és a bárány ugyanaz a szó. János evangéliumában, amely görögül íródott, Keresztelő János a Názáretit látva felkiált: „Íme, az Isten báránya”, ám nem kizárt, hogy az arám nyelvű hallgatók e felkiáltást hallva először Isten szolgájára gondoltak, aki majd a Názáreti Jézusban – csakugyan, mint egy senkinek sem ártó bárány – húsvéti áldozattá válik. Az evangéliumokban már azt látjuk, hogy a húsvéti áldozati bárány szerepe a Názáreti Jézus identitásává vált, e szerep érett be az életében, tehát szeretteire gondolva tudatosan vállalta az áldozatot. Előtte azonban sokat beszélt a jó pásztorról is, aki nem fél kockáztatni, sőt életét adni juhaiért. Itt a jó pásztor egyrészt ő maga, a Názáreti Jézus, másrészt az Atya, a Mindenható, akinek a nevében élt, és akinek a kezébe ajánlotta lelkét, amikor a kereszten beteljesedett az élete.

Az újszövetségi levelek többnyire kész tényként beszélnek a feltámadásról, és azt látjuk, hogy a Feltámadóval való találkozás döntően meghatározta küldetésükben az első keresztényeket. Az evangéliumok feltámadástörténeteit olvasva azt látjuk, hogy a sorok szerzői nagyon keresik a szavakat, hogy visszaadják azt, amit az első keresztény közösségek tagjai közül mindenki megtapasztalt: bár a Názáreti Jézus kétségkívül megölték, Jézus Krisztus valahogy közöttük van, tovább él, megszólít, bátorít, békét hoz, erőt ad, s tovább küld a hírrel, hogy tanúságot tegyünk Róla. Az egyház ebből az élményből született, és születik azóta is: a keresztény ember mindenek ellenére, újra és újra megélheti a feltámadást. Ami egyszer volt, véget ért, ám mindaz, ami egyszer volt, most sokkal meghatározóbb és teljesebb formában él

tovább. A népi hagyományban a tojásból kibújó kiscsibék képe is ezt igyekszik kifejezni. A tojás kemény héja egy idő után szét-törik, és új élet bújjik elő alóla. A halál sziklakemény ténye nem lehet akadálya annak, hogy újra élet legyen.

A tűznél ősi szimbólum, ami a mindig változó életet fejezi ki, talán nincs is. Ezért a legszentebb éjszaka szertartása is a tűz megszentelésével kezdődik. Erről a tűzről gyűjtjük meg a húsvéti gyertyát, a feltámadásba vetett hit szimbólumát, rajta az ógörög ábécé alfájával és omegájával, a kezdet és a vég betűivel. Ezt a fényt visszük be a templomainkba, hogy vele várjuk a feltámadás üzenetét a szertartásban, amire megszólal a templomban minden csengő és minden harang, felbúg az orgona, és dicsőítjük Istent, hogy minden sötétség, áldozat és nehézség ellenére a feltámadásba vetett hit ereje újra élni és éltetni akar mindannyiunkat.

Forrás: jezsuitakiado.hu

A SZÍNES HÁTLAG ALKOTÓJA WALTER KOSTNER

Maga a szerző, arra a kérdésre, hogyan született az ötlet, a következőket mondta: „Az 1970-es évek közepén egy ideig Salzburgban éltem, ahol faszobrászként dolgoztam, és közben részt vettem fiatalok képzésében. A fiatalokkal jártuk a hegyeket, amatőr színházat alakítottunk, felkerestük és segítettük a kirekesztett embereket. Minden tevékenységünk értelmét az adta, hogy az evangéliumi szeretet fényében éltük meg azokat, ahol még az akadályok is a továbblépés ugródeszkájává válhattak. Visszatérve Olaszországba, néhányukkal megmaradt a kapcsolat. Egy év múlva az egyikük írt nekem egy levelet, amelyből megértettem, hogy válságos pillanatokat él át. Szerettem volna segíteni, irányt mutatni neki. De hogyan tegyem ezt anélkül, hogy az ne egy aggodó felnőtt lekezelő tanácsának hangozzon? Nem voltam benne biztos, hogy a szavakat elfogadják. Így hát először a keménykalapos bohóc alakját rajzoltam meg, Gibi-nek neveztem el, majd a kockás csokornyakkendős beszélgetőpartnerét, aki a nevem kezdőbetűi alapján a Doppia (=duplává) elnevezést kapta. Apró történeteket rajzoltam, amelyek visszatükrözték az élethelyzeteit, és megpróbáltam segíteni neki, hogy kilépjen a saját maga által bezárt burkból. Így születtek meg az első rajzocskák: életpasztalatok, pozitív tettek és baklövéses, álmok, csalódások, felfedezések.”

A hímestojások

Elérkezett a húsvét. A tulipánok már mind kinyíltak, a rét virágba borult. Pihe, a lepkelány, Lili, a rózsabogár, Ugri, a szöcskelány, és Szellő, a szitakötő összegyűltek Babóca házában, hogy húsvéti tojásokat fessenek.

– Hány tojást kell festenünk? – kérdezte Lili.

– Lássuk csak... Bogyó biztosan eljön holnap locsolkodni, de jönni fog Baltazár, Vendel és Döme is, és persze Gömbi, Alfonz és Csiga Csaba.

– Akkor hetet! Lássunk munkához!

Mindenki kiválasztott hét tojást, és hozzáláttak. Szebbnél szebb hímestojásokat festettek. Estére el is készültek.

– Szépek lettek! Biztosan örülni fognak holnap a fiúk – állapította meg Pihe. – Ideje hazaindulni! Holnap korán kelek, palacsintát fogok sütni, azzal várom majd a locsolóimat!

– Én pogácsát sütök – vágta rá Lili.

– Én pedig rétest – tette hozzá Babóca, és kikísérte a lányokat.

Másnap reggel minden lány korán ébredt. Pihe szaladt a konyhába, felkötötte a kötényét, és nekilátott, hogy kikeverje a palacsintatésztát. Lili is kötényt kötött, és máris gyúrni kezdte a pogácsákat. Babóca rétest nyújtott, Szellő piskótatekerceszt készített.

Ugri is izgatottan ébredt.

– A fiúk nem kelnek korán. Van még időm, hogy megsüssem az almás pitét! – és egy nagy kosár almát tett az asztalra. De jaj! A kosár hirtelen megbillent, az almák kigurultak, és lesodorták az asztalról a hímestojásokkal teli tálat! A sok tojás mind összetört.

– Jaj, a hímestojások! Most mit csináljak? Mit adok a locsolóknak?

Kétségbeesve szaladt Babócahoz.

– Babóca! Összetört az összes hímestojásom! Mind a hét! Segíts!

– Nem érek rá, Ugri, süteményt sütök. De maradt két festetlen tojásom, ezt odaadom. Fesd ki gyorsan, készen leszel, mire megjönnek a fiúk.

Ugri elfogadta a két tojást, és szaladt Lilihez.

– Lili, darabokra törtek a tojásaim! Tudsz segíteni?

– Nem tudok, sülnek a pogácsáim. Fogd ezt a három tojást, még van időd kifesteni!

Ugri már öt tojással szaladt tovább.

– Pihe! Segíts! Újra kell festenem a tojásokat! Mind összetört!

– Mind összetört? Sajnálom, Ugri, de most nem mehetek veled, odaégne a palacsinta. Itt van ez a két festetlen tojás, neked adom.

Ugri szaladt tovább a hét tojással, amilyen gyorsan csak tudott. Már csak Szellő maradt hátra.

– Szellő! Baj van. Összetörték a tegnapi festett tojásaim. Kérlek, segíts, egyedül nem tudok hét tojást újrafesteni. Alig van már idő – panaszkolta Ugri.

– Nem érek rá, most töltöm meg a piskótatekerceszt. De hadd gondolkozzam egy kicsit! – mondta a szitakötő. – Tudom már, ki segíthet! Gyere utánam!

A szöcskelány Szellő nyomába eredt. Szaladtak az erdőn át, egészen a barlangig.

– A pók? A pók fog nekem segíteni? – csodálkozott Ugri, amikor végre megálltak. A következő pillanatban álmosan előbújt a barlangi pók.

– Kedves pók! Segitened kell! – kezdte Szellő. – Ugrinak összetörték a tojásai, és most hét új tojást kell festenie! Nincs sok idő, mindjárt jönnek a fiúk locsolni.

– Nem bánom – dünnyögte a pók.

– Köszönöm, nagyon kedves vagy! – szipogta Ugri, és elköszönt Szellőtől. Felpattant a pók hátára, és már futottak is haza. Ugri ecsetet, festéket vett elő, és a pókkal együtt munkához látott. A pók egyszerre három tojást is ki tudott festeni!

– Készen vagyunk! – mondta boldogan Ugri. Megköszönte a pók segítségét, és elrendezte a tojásokat a tálon. Ebben a pillanatban már kopogtattak is az ajtón.

Ugri ajtót nyitott, és a hét fiú egyszerre belekezdett a locsolóversbe. „Ezt a kislányt megöntözöm, a szép tojást megköszönöm.” Mind a heten meglocsolták Ugri. A szöcskelány büszkén nyújtotta feléjük a tálat, a fiúk pedig választottak egy-egy színes tojást.

– Süteményem sajnos nincs – szólt halkán Ugri, és elmesélte, mi történt.

– Emiatt ne aggódj! – nevettek a fiúk.

– Babócánál rétest ettünk, Lilinél pogácsát, Pihénél palacsintát, Szellőnél pedig piskótát! Egy falat sem férne már a hasunkba!

123456789

